ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 18ης Οκτωβρίου 2016*

«Κοινή εξωτερική πολιτική και πολιτική ασφάλειας — Περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν προκειμένου να εμποδισθεί η διάδοση των πυρηνικών όπλων — Δέσμευση κεφαλαίων — Προσφυγή ακυρώσεως — Προθεσμία ασκήσεως προσφυγής — Προσαρμογή των αιτημάτων — Παραδεκτό — Υποχρέωση αιτιολογήσεως — Δικαιώματα άμυνας — Δικαίωμα αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας — Πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως — Ρύθμιση των διαχρονικών αποτελεσμάτων της ακυρώσεως»

Στην υπόθεση T-418/14,

Sina Bank, με έδρα την Τεχεράνη (Ιράν), εκπροσωπούμενη από τους B. Mettetal και C. Wucher-North, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενου από τον B. Driessen και την D. Gicheva,

καθού,

με αντικείμενο αίτημα βάσει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ περί ακυρώσεως, αφενός, της αποφάσεως του Συμβουλίου, όπως αυτή προκύπτει από την κοινοποίηση της 15ης Μαρτίου 2014 προς τα πρόσωπα και τις οντότητες έναντι των οποίων εφαρμόζονται τα περιοριστικά μέτρα τα προβλεπόμενα στην απόφαση 2010/413/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου και στον κανονισμό (ΕΕ) 267/2012 του Συμβουλίου σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν (ΕΕ 2014, C 77, σ. 1), να διατηρηθεί η εγγραφή της επωνυμίας της προσφεύγουσας στον κατάλογο που περιλαμβάνεται στο παράρτημα ΙΙ της αποφάσεως 2010/413/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 26ης Ιουλίου 2010, για περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και για την κατάργηση της κοινής θέσης 2007/140/ΚΕΠΠΑ (ΕΕ 2010, L 195, σ. 39), όπως αυτή τροποποιήθηκε με την απόφαση 2010/644/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2010 (ΕΕ 2010, L 281, σ. 81), και στο παράρτημα IX του κανονισμού (ΕΕ) 267/2012 του Συμβουλίου, της 23ης Μαρτίου 2012, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και την κατάργηση του κανονισμού (ΕΕ) 961/2010 (ΕΕ 2012, L 88, σ. 1), και, αφετέρου, της αποφάσεως 2014/776/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 7ης Νοεμβρίου 2014, για την τροποποίηση της απόφασης 2010/413 (ΕΕ 2014, L 325, σ. 19), του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 1202/2014 του Συμβουλίου, της 7ης Νοεμβρίου 2014, για την εφαρμογή του κανονισμού 267/2012 (ΕΕ 2014, L 325, σ. 3), της αποφάσεως (ΚΕΠΠΑ) 2015/1008 του Συμβουλίου, της 25ης Ιουνίου 2015, για την τροποποίηση της απόφασης 2010/413 (ΕΕ 2015, L 161, σ. 19), και του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 2015/1001 του Συμβουλίου, της 25ης Ιουνίου 2015, για την εφαρμογή του κανονισμού 267/2012 (ΕΕ 2015, L 161, σ. 1), κατά το μέτρο που οι πράξεις αυτές διατήρησαν την εγγραφή της επωνυμίας της προσφεύγουσας στον κατάλογο του παραρτήματος ΙΙ της αποφάσεως 2010/413, όπως αυτή τροποποιήθηκε με την απόφαση 2010/644, και του παραρτήματος IX του κανονισμού 267/2012,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους H. Kanninen, πρόεδρο, I. Pelikánová (εισηγήτρια) και E. Buttigieg, δικαστές,

γραμματέας: M. Junius, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 8ης Απριλίου 2016,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

1. *Περιοριστικά μέτρα κατά της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν*

1 Η υπό κρίση υπόθεση εντάσσεται στο πλαίσιο των περιοριστικών μέτρων που θεσπίστηκαν για την άσκηση πιέσεως στην Ισλαμική Δημοκρατία του Ιράν προκειμένου να παύσει τις δραστηριότητες που ενέχουν κίνδυνο διαδόσεως πυρηνικών όπλων και την ανάπτυξη φορέων τέτοιων όπλων (στο εξής: διάδοση των πυρηνικών όπλων).

2. *Περιοριστικά μέτρα κατά της προσφεύγουσας*

2 Η προσφεύγουσα, Sina Bank, είναι ιρανική τράπεζα, καταχωρισθείσα ως μετοχική εταιρία του κρατικού τομέα.

3 Στις 26 Ιουλίου 2010, η επωνυμία της προσφεύγουσας ενεγράφη στον κατάλογο που περιλαμβάνεται στο παράρτημα II της αποφάσεως 2010/413/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 26ης Ιουλίου 2010, για περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και για την κατάργηση της κοινής θέσης 2007/140/ΚΕΠΠΑ (ΕΕ 2010, L 195, σ. 39).

4 Κατά συνέπεια, η επωνυμία της προσφεύγουσας ενεγράφη επίσης στον κατάλογο που περιλαμβανόταν στο παράρτημα V του κανονισμού (ΕΚ) 423/2007 του Συμβουλίου, της 19ης Απριλίου 2007, σχετικά με ορισμένα περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν (ΕΕ 2007, L 103, σ. 1). Η εγγραφή αυτή τέθηκε σε ισχύ από την ημερομηνία δημοσιεύσεως στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 668/2010 του Συμβουλίου, της 26ης Ιουλίου 2010, για την εφαρμογή του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 423/2007 (ΕΕ 2010, L 195, σ. 25), ήτοι στις 27 Ιουλίου 2010. Αποτέλεσμα της εν λόγω εγγραφής ήταν η δέσμευση των κεφαλαίων και των οικονομικών πόρων (στο εξής: δέσμευση των κεφαλαίων) της προσφεύγουσας.

5 Η εγγραφή της επωνυμίας της προσφεύγουσας στον κατάλογο του παραρτήματος II της αποφάσεως 2010/413 και του παραρτήματος V του κανονισμού 423/2007 στηριζόταν στους ακόλουθους λόγους:

«Η τράπεζα αυτή είναι στενά συνδεδεμένη με τα συμφέροντα του "Νταφτάρ" (γραφείο του πνευματικού ηγέτη [της ισλαμικής επανάστασης]: διοικητικό όργανο συγκροτούμενο από 500 περίπου συνεργάτες). Συμβάλλει έτσι στη χρηματοδότηση των στρατηγικών συμφερόντων του καθεστώτος.»

6 Με έγγραφο της 27ης Ιουλίου 2010, το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης ενημέρωσε την προσφεύγουσα σχετικά με την εγγραφή της επωνυμίας της στον κατάλογο του παραρτήματος ΙΙ της αποφάσεως 2010/413 και του παραρτήματος V του κανονισμού 423/2007. Στο έγγραφο αυτό επισυναπτόταν αντίγραφο των εν λόγω πράξεων.

7 Με έγγραφο της 8ης Σεπτεμβρίου 2010, η προσφεύγουσα υπέβαλε τις παρατηρήσεις της επί της εν λόγω εγγραφής και ζήτησε από το Συμβούλιο να προβεί σε επανεξέτασή της.

8 Αφού επανεξέτασε την περίπτωση της προσφεύγουσας, το Συμβούλιο διατήρησε, με ισχύ αυθημερόν, την εγγραφή της επωνυμίας της στον κατάλογο που περιλαμβάνεται στο παράρτημα ΙΙ της αποφάσεως 2010/413, όπως αυτή τροποποιήθηκε με την απόφαση 2010/644/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2010 (ΕΕ 2010, L 281, σ. 81).

9 Με την έκδοση του κανονισμού (ΕΕ) 961/2010 του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2010, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και την κατάργηση του κανονισμού 423/2007 (ΕΕ 2010, L 281, σ. 1), η επωνυμία της προσφεύγουσας ενεγράφη, για τους ίδιους λόγους με τους εκτεθέντες στη σκέψη 5 ανωτέρω, στον κατάλογο που περιλαμβανόταν στο παράρτημα VIII του εν λόγω κανονισμού, με ισχύ από 27 Οκτωβρίου 2010.

10 Με έγγραφο της 28ης Οκτωβρίου 2010, κοινοποιηθέν στην προσφεύγουσα στις 5 Δεκεμβρίου 2010, το Συμβούλιο την ενημέρωσε ότι, κατόπιν επανεξετάσεως της περιπτώσεώς της υπό το φως των παρατηρήσεων που εξέθετε στο από 8 Σεπτεμβρίου 2010 έγγραφό της, θα εξακολουθούσε να υπόκειται σε περιοριστικά μέτρα.

11 Με έγγραφα της 6ης και της 20ής Δεκεμβρίου 2010, η προσφεύγουσα, μέσω των δικηγόρων της, εξέφρασε αντιρρήσεις κατά της διατηρήσεως του ληφθέντος εις βάρος της μέτρου δεσμεύσεως κεφαλαίων. Για τους σκοπούς της ασκήσεως των δικαιωμάτων άμυνας της προσφεύγουσας, οι εν λόγω δικηγόροι ζήτησαν από το Συμβούλιο να τους παράσχει πρόσβαση στον φάκελο και να τους γνωστοποιήσει τα στοιχεία τα οποία δικαιολογούσαν τη διατήρηση του εν λόγω μέτρου.

12 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 6 Ιανουαρίου 2011, η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή με αίτημα, κατ' ουσίαν, την ακύρωση του παραρτήματος ΙΙ της αποφάσεως 2010/413, όπως αυτή τροποποιήθηκε με την απόφαση 2010/644, και του παραρτήματος VIII του κανονισμού 961/2010, κατά το μέτρο που αφορούσαν την ίδια. Η υπόθεση πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου με τον αριθμό T-15/11.

13 Με επιστολή της 22ας Φεβρουαρίου 2011, το Συμβούλιο κοινοποίησε στους δικηγόρους της προσφεύγουσας το υπ' αριθ. 6724/11 έγγραφο, που περιείχε τα στοιχεία του φακέλου τα οποία τεκμηρίωναν τους παρατιθέμενους στη σκέψη 5 ανωτέρω λόγους.

14 Με έγγραφο της 18ης Ιουλίου 2011, η προσφεύγουσα διατύπωσε εκ νέου αντιρρήσεις κατά της διατηρήσεως του ληφθέντος εις βάρος της μέτρου δεσμεύσεως κεφαλαίων.

15 Κατόπιν επανεξετάσεως της περιπτώσεως της προσφεύγουσας, το Συμβούλιο διατήρησε την εγγραφή της επωνυμίας της στον κατάλογο του παραρτήματος ΙΙ της αποφάσεως 2010/413, όπως αυτή τροποποιήθηκε με την απόφαση 2010/644, και του παραρτήματος VIII του κανονισμού 961/2010, με ισχύ, αντιστοίχως, από 1ης Δεκεμβρίου 2011, ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεως 2011/783/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 1ης Δεκεμβρίου 2011, για την τροποποίηση της απόφασης 2010/413 (ΕΕ 2011, L 319, σ. 71), και από 2 Δεκεμβρίου 2011, ημερομηνία δημοσιεύσεως στην Επίσημη Εφημερίδα του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 1245/2011 του Συμβουλίου, της 1ης Δεκεμβρίου 2011, για την εφαρμογή του κανονισμού 961/2010 (ΕΕ 2011, L 319, σ. 11).

16 Με έγγραφο της 5ης Δεκεμβρίου 2011, που κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα αυθημερόν, το Συμβούλιο την ενημέρωσε ότι θα εξακολουθούσε να υπόκειται σε περιοριστικά μέτρα. Στο έγγραφο αυτό, το Συμβούλιο επισήμανε ότι «μολονότι περίπου το 36 % των μετοχών της [προσφεύγουσας] [είχαν] πωληθεί με δημόσια εγγραφή, κύριος μέτοχος εξακολουθ[ούσε] να είναι το Ίδρυμα [Mostazafan], δημόσιος οργανισμός ο οποίος λογοδοτεί στον πνευματικό ηγέτη» και ότι «εξακολουθ[ούσε] κατά συνέπεια να εκτιμά ότι [η προσφεύγουσα ήταν] στενά συνδεδεμένη με τα συμφέροντα του "Νταφτάρ" (γραφείου του πνευματικού ηγέτη) και συ[νέβαλλε], κατ' αυτόν τον τρόπο, στη χρηματοδότηση των στρατηγικών συμφερόντων του καθεστώτος».

17 Με έγγραφο της 23ης Ιανουαρίου 2012, η προσφεύγουσα προέβαλε εκ νέου, μέσω των δικηγόρων της, αντιρρήσεις κατά της διατηρήσεως του ληφθέντος εις βάρος της μέτρου δεσμεύσεως κεφαλαίων. Για τους σκοπούς της ασκήσεως των δικαιωμάτων άμυνας της προσφεύγουσας, οι εν λόγω δικηγόροι ζήτησαν από το Συμβούλιο να τους παράσχει πρόσβαση στον φάκελο και να τους γνωστοποιήσει τα στοιχεία τα οποία δικαιολογούσαν τη διατήρηση του ληφθέντος μέτρου.

18 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 10 Φεβρουαρίου 2012, η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή με αίτημα, κατ' ουσίαν, την ακύρωση, πρώτον, της αποφάσεως 2011/783 και του εκτελεστικού κανονισμού 1245/2011, κατά το μέτρο που είχαν διατηρήσει, κατόπιν επανεξετάσεως, την εγγραφή της επωνυμίας της στον κατάλογο, αντιστοίχως, του παραρτήματος II της αποφάσεως 2010/413, όπως αυτή τροποποιήθηκε με την απόφαση 2010/644, και του παραρτήματος VIII του κανονισμού 961/2010, και, δεύτερον, του άρθρου 16, παράγραφος 2, του κανονισμού 961/2010, καθώς και του άρθρου 19, παράγραφος 1, στοιχείο β′, και του άρθρου 20, παράγραφος 1, στοιχείο β′, της αποφάσεως 2010/413, κατά το μέτρο που οι διατάξεις αυτές την αφορούσαν. Η υπόθεση πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου με τον αριθμό T-67/12.

19 Με την έκδοση του κανονισμού (ΕΕ) 267/2012 του Συμβουλίου, της 23ης Μαρτίου 2012, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και την κατάργηση του κανονισμού 961/2010 (ΕΕ 2012, L 88, σ. 1), η επωνυμία της προσφεύγουσας ενεγράφη, για τους ίδιους λόγους με τους εκτεθέντες στη σκέψη 5 ανωτέρω, στον κατάλογο που περιλαμβάνεται στο παράρτημα IX του εν λόγω κανονισμού, με ισχύ από 24 Μαρτίου 2012.

20 Με την απόφαση της 11ης Δεκεμβρίου 2012, Sina Bank κατά Συμβουλίου (T-15/11, EU:T:2012:661), το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε το παράρτημα II της αποφάσεως 2010/413, όπως αυτή τροποποιήθηκε με την απόφαση 2010/644, και το παράρτημα VIII του κανονισμού 961/2010, κατά το μέτρο που αφορούσαν την προσφεύγουσα. Διατήρησε όμως ως προς την προσφεύγουσα τα αποτελέσματα του παραρτήματος II της αποφάσεως 2010/413, όπως αυτή τροποποιήθηκε με την απόφαση 2010/644, μέχρι να αρχίσει να παράγει τα αποτελέσματά της η ακύρωση ως προς την προσφεύγουσα του παραρτήματος VIII του κανονισμού 961/2010. Δεδομένου ότι κατά της αποφάσεως της 11ης Δεκεμβρίου 2012, Sina Bank κατά Συμβουλίου (T-15/11, EU:T:2012:661) δεν ασκήθηκε αναίρεση, η απόφαση αυτή κατέστη αμετάκλητη και απέκτησε ισχύ δεδικασμένου.

21 Στις 15 Μαρτίου 2014, το Συμβούλιο δημοσίευσε κοινοποίηση προς τα πρόσωπα και τις οντότητες έναντι των οποίων εφαρμόζονται τα περιοριστικά μέτρα τα προβλεπόμενα στην απόφαση 2010/413 και στον κανονισμό 267/2012 (ΕΕ 2014, C 77, σ. 1), στην οποία εξέθετε την απόφασή του, την οποία είχε λάβει κατόπιν επανεξετάσεως, να εξακολουθήσει να εφαρμόζει τα περιοριστικά μέτρα που προβλέπονται στην απόφαση 2010/413 και στον κανονισμό 267/2012 στα πρόσωπα και τις οντότητες των οποίων αντιστοίχως τα ονόματα και οι επωνυμίες ήταν εγγεγραμμένα στον κατάλογο του παραρτήματος II της ως άνω αποφάσεως και του παραρτήματος IX του ως άνω κανονισμού.

22 Με έγγραφο της 14ης Απριλίου 2014, η προσφεύγουσα εξέφρασε εκ νέου στο Συμβούλιο τις αντιρρήσεις της κατά της διατηρήσεως του ληφθέντος εις βάρος της μέτρου δεσμεύσεως κεφαλαίων.

Πραγματικά περιστατικά που έλαβαν χώρα μετά την άσκηση της υπό κρίση προσφυγής

23 Με την απόφαση της 4ης Ιουνίου 2014, Sina Bank κατά Συμβουλίου (T-67/12, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2014:348), το Γενικό Δικαστήριο, αφενός, απέρριψε την προσφυγή που είχε ασκηθεί ενώπιόν του ως ασκηθείσα ενώπιον αναρμόδιου να την εκδικάσει δικαστηρίου, καθόσον με αυτήν ζητούνταν η ακύρωση του άρθρου 19, παράγραφος 1, στοιχείο β′, και του άρθρου 20, παράγραφος 1, στοιχείο β′, της αποφάσεως 2010/413, και ως απαράδεκτη, καθόσον με αυτήν ζητούνταν η ακύρωση του άρθρου 16, παράγραφος 2, του κανονισμού 961/2010, και, αφετέρου, ακύρωσε την απόφαση 2011/783 και τον εκτελεστικό κανονισμό 1245/2011, κατά το μέτρο που οι πράξεις αυτές είχαν διατηρήσει, κατόπιν επανεξετάσεως, την εγγραφή της επωνυμίας της προσφεύγουσας στον κατάλογο του παραρτήματος ΙΙ της αποφάσεως 2010/413, όπως αυτή τροποποιήθηκε με την απόφαση 2010/644, και του παραρτήματος VIII του κανονισμού 961/2010. Δεδομένου ότι κατά της αποφάσεως της 4ης Ιουνίου 2014, Sina Bank κατά Συμβουλίου (T-67/12, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2014:348) δεν ασκήθηκε αναίρεση, η απόφαση αυτή κατέστη αμετάκλητη και απέκτησε ισχύ δεδικασμένου.

24 Με ηλεκτρονική επιστολή της 1ης Σεπτεμβρίου 2014, το Συμβούλιο επισήμανε στους δικηγόρους της προσφεύγουσας ότι, κατόπιν επανεξετάσεως της περιπτώσεώς της, είχε αποφασίσει να διατηρήσει την εγγραφή της επωνυμίας της στον κατάλογο του παραρτήματος ΙΙ της αποφάσεως 2010/413, όπως αυτή τροποποιήθηκε με την απόφαση 2010/644, και του παραρτήματος IX του κανονισμού 267/2012 (στο εξής: επίδικος κατάλογος), για τους εξής λόγους:

«Η Sina Bank ελέγχεται από το Ίδρυμα Mostazafan, μείζονα ιρανική παρακρατική οντότητα που ελέγχεται άμεσα από τον πνευματικό ηγέτη […] και κατέχει το 84 % των μετοχών της Sina Bank. Παρέχει χρηματοπιστωτικές υπηρεσίες στο Ίδρυμα Mostazafan και στον όμιλο θυγατρικών μονάδων και εταιριών αυτού. Επομένως, η Sina Bank χρηματοδοτεί την Κυβέρνηση του Ιράν μέσω του Ιδρύματος Mostazafan.»

25 Συνημμένως προς την επιστολή αυτή, το Συμβούλιο κοινοποίησε τα έγγραφα MD RELEX 169 έως 174/14, που περιείχαν τα στοιχεία του φακέλου τα οποία τεκμηρίωναν την παρατιθέμενη στη σκέψη 24 ανωτέρω αιτιολογία.

26 Με έγγραφο της 17ης Σεπτεμβρίου 2014, η προσφεύγουσα διατύπωσε αντιρρήσεις κατά της διατηρήσεως του ληφθέντος εις βάρος της μέτρου δεσμεύσεως κεφαλαίων. Ιδίως, αμφισβήτησε το ποσοστό συμμετοχής στο κεφάλαιό της το οποίο κατείχε το Ίδρυμα Mostazafan της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν (στο εξής: Ίδρυμα).

27 Με την απόφαση 2014/776/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 7ης Νοεμβρίου 2014, για την τροποποίηση της απόφασης 2010/413 (ΕΕ 2014, L 325, σ. 19), η αιτιολογία της εγγραφής της επωνυμίας της προσφεύγουσας στον κατάλογο που περιλαμβάνεται στο παράρτημα ΙΙ της αποφάσεως 2010/413, όπως αυτή τροποποιήθηκε με την απόφαση 2010/644, τροποποιήθηκε κατά τα εκτιθέμενα στη σκέψη 24 ανωτέρω, με ισχύ από 8 Νοεμβρίου 2014.

28 Συνακόλουθα, με τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 1202/2014 του Συμβουλίου, της 7ης Νοεμβρίου 2014, για την εφαρμογή του κανονισμού 267/2012 (ΕΕ 2014, L 325, σ. 3), τροποποιήθηκε, κατά τα εκτιθέμενα στη σκέψη 24 ανωτέρω, και η αιτιολογία για την εγγραφή της επωνυμίας της προσφεύγουσας στον κατάλογο που περιλαμβάνεται στο παράρτημα IX του κανονισμού 267/2012, με ισχύ από 8 Νοεμβρίου 2014.

29 Με έγγραφο που κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα στις 10 Νοεμβρίου 2014, το Συμβούλιο επισήμανε ότι η προσφεύγουσα θα εξακολουθούσε να υπόκειται σε περιοριστικά μέτρα για τους παρατιθέμενους στη σκέψη 24 ανωτέρω λόγους. Πρόσθεσε ότι τα όσα υποστήριζε η προσφεύγουσα στο έγγραφο της 17ης Σεπτεμβρίου 2014 σχετικά με το ότι το ποσοστό συμμετοχής του Ιδρύματος στο κεφάλαιό της μειώθηκε, μετά τον Μάρτιο του 2011, από το 80 % στο 63,52 % δεν

τεκμηριώνονταν, επιπλέον δε διαψεύδονταν από τις οικονομικές καταστάσεις του Ιδρύματος για τη χρήση του 2012, κατά τις οποίες, τον Μάρτιο του 2012, η συμμετοχή του Ιδρύματος στο κεφάλαιο της προσφεύγουσας εξακολουθούσε να ανέρχεται στο 84 %.

30 Με έγγραφο της 15ης Ιανουαρίου 2015, η προσφεύγουσα διατύπωσε αντιρρήσεις κατά της διατηρήσεως του ληφθέντος εις βάρος της μέτρου δεσμεύσεως κεφαλαίων. Αναφέρθηκε στις αιτήσεις της για την παροχή πλήρους προσβάσεως στον φάκελο και σε όλα τα έγγραφα που δικαιολογούσαν το εν λόγω μέτρο.

31 Με την απόφαση (ΚΕΠΠΑ) 2015/1008 του Συμβουλίου, της 25ης Ιουνίου 2015, για την τροποποίηση της απόφασης 2010/413 (ΕΕ 2015, L 161, σ. 19), και με τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 2015/1001 του Συμβουλίου, της 25ης Ιουνίου 2015, για την εφαρμογή του κανονισμού 267/2012 (ΕΕ 2015, L 161, σ. 1), το Συμβούλιο, κατόπιν επανεξετάσεως, διατήρησε την εγγραφή της επωνυμίας της προσφεύγουσας στον επίδικο κατάλογο, για τους παρατιθέμενους στη σκέψη 24 ανωτέρω λόγους, με ισχύ από 27 Ιουνίου 2015.

32 Με επιστολή και με ηλεκτρονικό μήνυμα της 26ης Ιουνίου 2015, το Συμβούλιο γνωστοποίησε στους δικηγόρους της προσφεύγουσας ότι αυτή θα εξακολουθούσε να υπόκειται σε περιοριστικά μέτρα για τους παρατιθέμενους στη σκέψη 24 ανωτέρω λόγους.

33 Με έγγραφο της 31ης Ιουλίου 2015, η προσφεύγουσα διατύπωσε αντιρρήσεις, μέσω των δικηγόρων της, κατά της διατηρήσεως του ληφθέντος εις βάρος της μέτρου δεσμεύσεως κεφαλαίων και επανέλαβε τα αιτήματά της για χορήγηση πλήρους προσβάσεως στον φάκελο και σε όλα τα έγγραφα που δικαιολογούσαν το εν λόγω μέτρο.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

34 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 25 Μαΐου 2014, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή, με αίτημα την ακύρωση της αποφάσεως του Συμβουλίου, όπως αυτή προκύπτει από την κοινοποίηση της 15ης Μαρτίου 2014, να διατηρήσει την εγγραφή της επωνυμίας της στον επίδικο κατάλογο (στο εξής: επίδικη απόφαση) και του παραρτήματος IX του κανονισμού 267/2012, κατά το μέτρο που αυτό αφορά την προσφεύγουσα.

35 Στις 2 Σεπτεμβρίου 2014, το Συμβούλιο κατέθεσε υπόμνημα αντικρούσεως.

36 Στις 22 Οκτωβρίου 2014, η προσφεύγουσα κατέθεσε υπόμνημα απαντήσεως.

37 Στις 4 Δεκεμβρίου 2014, το Συμβούλιο κατέθεσε υπόμνημα ανταπαντήσεως.

38 Στις 16 Ιανουαρίου 2015, η προσφεύγουσα κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου ένα αρχικό υπόμνημα περί προσαρμογής των αιτημάτων της, έτσι ώστε να έχουν επίσης ως αντικείμενο την απόφαση 2014/776 και τον εκτελεστικό κανονισμό 1202/2014, κατά το μέτρο που οι πράξεις αυτές είχαν διατηρήσει την εγγραφή της επωνυμίας της στον επίδικο κατάλογο.

39 Στις 9 Φεβρουαρίου 2015, το Συμβούλιο κατέθεσε τις παρατηρήσεις του επί της αρχικής προσαρμογής των αιτημάτων της υπό κρίση προσφυγής.

40 Στις 20 Σεπτεμβρίου 2015, η προσφεύγουσα κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου δεύτερο υπόμνημα περί προσαρμογής των αιτημάτων της, έτσι ώστε να έχουν επίσης ως αντικείμενο την απόφαση 2015/1008 και τον εκτελεστικό κανονισμό 2015/1001, κατά το μέτρο που οι πράξεις αυτές είχαν διατηρήσει την εγγραφή της επωνυμίας της στον επίδικο κατάλογο.

41 Στις 4 Νοεμβρίου 2015, το Συμβούλιο κατέθεσε τις παρατηρήσεις του επί της δεύτερης προσαρμογής των αιτημάτων της υπό κρίση προσφυγής.

42 Κατόπιν προτάσεως της εισηγήτριας δικαστή, το Γενικό Δικαστήριο αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία και, στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας που προβλέπονται στο άρθρο 89, παράγραφος 3, στοιχεία α′, β′ και δ′, του Κανονισμού Διαδικασίας του, κάλεσε τους διαδίκους να απαντήσουν σε ορισμένες ερωτήσεις, να παράσχουν ορισμένα στοιχεία ή πληροφορίες και να προσκομίσουν ορισμένα έγγραφα. Οι διάδικοι ανταποκρίθηκαν εμπροθέσμως.

43 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις προφορικές ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 8ης Απριλίου 2016.

44 Με το δικόγραφο της προσφυγής και με τα υπομνήματα περί προσαρμογής των αιτημάτων της, η προσφεύγουσα ζητεί, κατ' ουσίαν, από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την επίδικη απόφαση και το παράρτημα IX του κανονισμού 267/2012, κατά το μέτρο που αυτό αφορά την ίδια·

— να ακυρώσει την απόφαση 2014/776 και τον εκτελεστικό κανονισμό 1202/2014, κατά το μέτρο που οι πράξεις αυτές διατήρησαν την εγγραφή της επωνυμίας της στον επίδικο κατάλογο·

— να ακυρώσει την απόφαση 2015/1008 και τον εκτελεστικό κανονισμό 2015/1001 (στο εξής, από κοινού με την απόφαση 2014/776 και τον εκτελεστικό κανονισμό 1202/2014: επίδικες πράξεις), κατά το μέτρο που οι πράξεις αυτές διατήρησαν την εγγραφή της επωνυμίας της στον επίδικο κατάλογο·

— να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

45 Το Συμβούλιο ζητεί, κατ' ουσίαν, από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει το πρώτο αίτημα, καθόσον με αυτό ζητείται η ακύρωση του παραρτήματος IX του κανονισμού 267/2012, κατά το μέτρο που αυτό αφορά την προσφεύγουσα, και το τρίτο αίτημα ως απαράδεκτα·

— να απορρίψει κατά τα λοιπά την προσφυγή ως αβάσιμη·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

1. *Επί του παραδεκτού*

Επί του παραδεκτού του πρώτου αιτήματος, καθόσον με αυτό ζητείται η ακύρωση του παραρτήματος IX του κανονισμού 267/2012, κατά το μέτρο που αυτό αφορά την προσφεύγουσα

46 Το Συμβούλιο ζητεί την απόρριψη, ως απαράδεκτου, του πρώτου αιτήματος, καθόσον με αυτό ζητείται η ακύρωση του παραρτήματος IX του κανονισμού 267/2012, κατά το μέτρο που αυτό αφορά την προσφεύγουσα. Ο κανονισμός 267/2012 εκδόθηκε στις 23 Μαρτίου 2012. Η δημοσίευση και η θέση του σε ισχύ έλαβαν χώρα στις 24 Μαρτίου 2012. Το επίμαχο αίτημα υποβλήθηκε με το δικόγραφο της προσφυγής, το οποίο κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 25 Μαΐου 2014 (σκέψη 34 ανωτέρω), επομένως πολύ μετά την πάροδο της προθεσμίας που προβλέπεται στο άρθρο 263 ΣΛΕΕ.

47 Η προσφεύγουσα ζητεί την απόρριψη της υπό κρίση ενστάσεως απαραδέκτου. Θεωρεί ότι παραδεκτώς ζητεί την ακύρωση τόσο της επίδικης αποφάσεως όσο και του παραρτήματος IX του κανονισμού 267/2012, κατά το μέτρο που διατηρήθηκε η εγγραφή της επωνυμίας της στο εν λόγω παράρτημα, σύμφωνα με τα οριζόμενα στην επίδικη απόφαση και παρά την έκδοση της αποφάσεως της 11ης Δεκεμβρίου 2012, Sina Bank κατά Συμβουλίου (T-15/11, EU:T:2012:661).

48 Συναφώς, καταρχάς, διαπιστώνεται ότι το αίτημα της υπό κρίση προσφυγής το οποίο σκοπεί στην ακύρωση του παραρτήματος IX του κανονισμού 267/2012, κατά το μέτρο που αυτό αφορά την προσφεύγουσα, είναι, κατ' ουσίαν, πανομοιότυπο προς εκείνο με το οποίο ζητείται ευθέως η ακύρωση της επίδικης αποφάσεως, ήτοι της αποφάσεως του Συμβουλίου, όπως προκύπτει από την κοινοποίηση της 15ης Μαρτίου 2014, να διατηρηθεί η εγγραφή της επωνυμίας της προσφεύγουσας στον επίδικο κατάλογο. Ειδικότερα, αντικείμενο και των δύο αιτημάτων είναι, κατ' ουσίαν, η ίδια πράξη, ήτοι η πράξη με την οποία, όπως επισημαίνεται στην κοινοποίηση της 15ης Μαρτίου 2014, το Συμβούλιο αποφάσισε, κατόπιν επανεξετάσεως, να διατηρήσει την εγγραφή της επωνυμίας της προσφεύγουσας στον επίδικο κατάλογο.

49 Κατόπιν, επισημαίνεται ότι, κατά το άρθρο 275, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ και το άρθρο 263, τέταρτο και έκτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, η προσφεύγουσα νομιμοποιείται ενεργητικώς να ζητήσει την ακύρωση της αποφάσεως να διατηρηθεί, κατόπιν επανεξετάσεως, η εγγραφή της επωνυμίας της στον επίδικο κατάλογο, από την οποία απορρέει η διατήρηση των ληφθέντων εις βάρος της περιοριστικών μέτρων (βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση της 11ης Δεκεμβρίου 2012, Sina Bank κατά Συμβουλίου, T-15/11, EU:T:2012:661, σκέψεις 34 και 38).

50 Τέλος, υπενθυμίζεται ότι, κατά τη νομολογία, η προθεσμία για την άσκηση προσφυγής ακυρώσεως κατά πράξεων που προβλέπουν ατομικά περιοριστικά μέτρα βάσει του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ αρχίζει να τρέχει, για το καθένα από τα θιγόμενα πρόσωπα και οντότητες, από την ημερομηνία της απαιτούμενης κοινοποιήσεως προς αυτούς των ως άνω πράξεων (βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση της 23ης Απριλίου 2013, Gbagbo κ.λπ. κατά Συμβουλίου, C-478/11 P έως C-482/11 P, EU:C:2013:258, σκέψη 59).

51 Όταν το Συμβούλιο γνωρίζει τη διεύθυνση του προσώπου ή της οντότητας τους οποίους αφορά πράξη περί επιβολής περιοριστικών μέτρων, υποχρεούται να προβεί σε ατομική κοινοποίηση της επίμαχης πράξεως στην εν λόγω διεύθυνση (βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση της 16ης Νοεμβρίου 2011, Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, C-548/09 P, EU:C:2011:735, σκέψεις 47 έως 52). Από τη νομολογία προκύπτει ότι, στο μέτρο που η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής αρχίζει να τρέχει από την ημερομηνία κοινοποιήσεως της πράξεως με την οποία προβλέπονται περιοριστικά μέτρα, η προθεσμία αυτή δεν μπορεί να αρχίσει να τρέχει για το πρόσωπο ή την οντότητα τους οποίους αφορά η ως άνω πράξη και των οποίων η διεύθυνση είναι γνωστή στο Συμβούλιο, εφόσον η επίμαχη πράξη δεν τους έχει κοινοποιηθεί εγκύρως στην εν λόγω διεύθυνση (βλ., υπ' αυτή την έννοια, αποφάσεις της 6ης Σεπτεμβρίου 2013, Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, T-35/10 και T-7/11, EU:T:2013:397, σκέψεις 57 και 59, και της 5ης Νοεμβρίου 2014, Mayaleh κατά Συμβουλίου, T-307/12 και T-408/13, EU:T:2014:926, σκέψη 66).

52 Εν προκειμένω, από τα στοιχεία της δικογραφίας και ιδίως από το παράρτημα IX του κανονισμού 267/2012 προκύπτει ότι το Συμβούλιο γνώριζε την ακριβή διεύθυνση της προσφεύγουσας. Επομένως, υποχρεούτο να της κοινοποιήσει ατομικώς την επίδικη απόφαση. Το Συμβούλιο όμως περιορίστηκε σε δημοσίευση κοινοποιήσεως στην Επίσημη Εφημερίδα, οπότε, δεδομένου ότι η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής αρχίζει να τρέχει από την ημερομηνία ατομικής κοινοποιήσεως της πράξεως, δεν ήταν δυνατή η έναρξη της προθεσμίας.

53 Βάσει όλων των ανωτέρω στοιχείων, διαπιστώνεται, αφενός, ότι το αίτημα της υπό κρίση προσφυγής περί ακυρώσεως του παραρτήματος IX του κανονισμού 267/2012, κατά το μέτρο που αφορά την προσφεύγουσα, δεν έχει αυτοτελές περιεχόμενο έναντι του αιτήματος περί ακυρώσεως της επίδικης

αποφάσεως, με το οποίο συμπίπτει, και, αφετέρου, ότι η ένσταση απαραδέκτου που αντλείται από εκπρόθεσμη άσκηση της υπό κρίση προσφυγής, κατά το μέτρο που με αυτή ζητείται η ακύρωση της επίδικης αποφάσεως, είναι αβάσιμη και ως εκ τούτου απορριπτέα.

Επί του παραδεκτού του τρίτου αιτήματος

54 Το Συμβούλιο ζητεί την απόρριψη, ως απαράδεκτου, του τρίτου αιτήματος, το οποίο σκοπεί στην ακύρωση της αποφάσεως 2015/1008 και του εκτελεστικού κανονισμού 2015/1001, κατά το μέτρο που οι πράξεις αυτές διατήρησαν την εγγραφή της επωνυμίας της προσφεύγουσας στον επίδικο κατάλογο. Από το έγγραφο της 31ης Ιουλίου 2015 (σκέψη 33 ανωτέρω) προκύπτει ότι στην προσφεύγουσα όντως κοινοποιήθηκαν, διαμέσου των δικηγόρων της, οι επίμαχες πράξεις. Εξάλλου, από ορισμένα στοιχεία της διατυπώσεως του εγγράφου της 6ης Δεκεμβρίου 2010 (σκέψη 11 ανωτέρω) μπορεί να συναχθεί η ύπαρξη συμφωνίας, κατά την έννοια της νομολογίας που απέρρευσε από την απόφαση της 5ης Νοεμβρίου 2014, Mayaleh κατά Συμβουλίου (T-307/12 και T-408/13, EU:T:2014:926, σκέψη 74), συναφθείσας με την προσφεύγουσα, προκειμένου η επικοινωνία με την ίδια να διεξάγεται μέσω των δικηγόρων της. Η κοινοποίηση, στις 26 Ιουνίου 2015, της αποφάσεως 2015/1008 και του εκτελεστικού κανονισμού 2015/1001 στους δικηγόρους της προσφεύγουσας (σκέψη 32 ανωτέρω) έθεσε σε κίνηση την προθεσμία ασκήσεως προσφυγής κατά των εν λόγω πράξεων, η οποία έληξε στις 5 Σεπτεμβρίου 2015. Το τρίτο αίτημα υποβλήθηκε με το δεύτερο υπόμνημα περί προσαρμογής των αιτημάτων, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 20 Σεπτεμβρίου 2015 (σκέψη 40 ανωτέρω), και κατά συνέπεια εκπροθέσμως.

55 Η προσφεύγουσα ζητεί την απόρριψη της υπό κρίση ενστάσεως απαραδέκτου ως αβάσιμης.

56 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, η υποβολή των αιτήσεων περί προσαρμογής των αιτημάτων πρέπει να τηρεί την προθεσμία ασκήσεως προσφυγής που προβλέπεται από το άρθρο 263, έκτο εδάφιο, ΣΛΕΕ (βλ., υπ' αυτή την έννοια, αποφάσεις της 6ης Σεπτεμβρίου 2013, Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, T-35/10 και T-7/11, EU:T:2013:397, σκέψη 55, και της 16ης Σεπτεμβρίου 2013, Bank Kargoshaei κ.λπ. κατά Συμβουλίου, T-8/11, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2013:470, σκέψη 40).

57 Για να προκαλέσει την έναρξη έναντι της προσφεύγουσας της ως άνω προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής, το Συμβούλιο όφειλε, στο μέτρο που γνώριζε τη διεύθυνση της προσφεύγουσας, να της κοινοποιήσει ατομικώς την απόφαση 2015/1008 και τον εκτελεστικό κανονισμό 2015/1001 (βλ. σκέψη 51 ανωτέρω).

58 Εν προκειμένω, το Συμβούλιο κοινοποίησε στην προσφεύγουσα, διαμέσου των δικηγόρων της, την απόφαση 2015/1008 και τον εκτελεστικό κανονισμό 2015/1001 με επιστολή και με ηλεκτρονικό μήνυμα της 26ης Ιουνίου 2015 (σκέψη 32 ανωτέρω).

59 Σε απάντηση γραπτής ερωτήσεως του Γενικού Δικαστηρίου (σκέψη 42 ανωτέρω), το Συμβούλιο προσκόμισε ταχυδρομική απόδειξη παραλαβής, η οποία πιστοποιεί ότι το έγγραφο της 26ης Ιουνίου 2015 περιήλθε στους δικηγόρους της προσφεύγουσας την 1η Ιουλίου 2015.

60 Υπενθυμίζεται όμως ότι το άρθρο 263, έκτο εδάφιο, ΣΛΕΕ αναφέρεται στην «κοινοποίηση [της πράξεως] στον προσφεύγοντα», και όχι στην κοινοποίηση της πράξεως στον εκπρόσωπο του προσφεύγοντος. Συνεπώς, όταν μια πράξη πρέπει να κοινοποιηθεί προκειμένου να αρχίσει να τρέχει η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής, η κοινοποίηση πρέπει καταρχήν να απευθύνεται στον αποδέκτη της πράξεως αυτής και όχι στους δικηγόρους που τον εκπροσωπούν. Ειδικότερα, κατά τη νομολογία, η κοινοποίηση στον εκπρόσωπο του προσφεύγοντος λογίζεται ως κοινοποίηση στον αποδέκτη μόνον όταν μια τέτοια μορφή κοινοποιήσεως προβλέπεται ρητώς από την εφαρμοστέα νομοθεσία ή από συμφωνία μεταξύ των διαδίκων (βλ., υπ' αυτή την έννοια, διάταξη της 8ης Ιουλίου 2009, Thoss κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, T-545/08, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2009:260, σκέψεις 41 και 42· αποφάσεις της

11ης Ιουλίου 2013, BVGD κατά Επιτροπής, T-104/07 και T-339/08, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2013:366, σκέψη 146, και της 5ης Νοεμβρίου 2014, Mayaleh κατά Συμβουλίου, T-307/12 και T-408/13, EU:T:2014:926, σκέψη 74).

61 Εν προκειμένω, η εφαρμοστέα νομοθεσία, ήτοι το άρθρο 24, παράγραφος 3, της αποφάσεως 2010/413 και το άρθρο 46, παράγραφος 3, του κανονισμού 267/2012, δεν προβαίνει σε ρητή αναφορά σε δυνατότητα κοινοποιήσεως των περιοριστικών μέτρων που λαμβάνονται εις βάρος προσώπου ή οντότητας στον εκπρόσωπο των τελευταίων, αλλά ορίζει ρητώς ότι, εφόσον η διεύθυνση του ενδιαφερόμενου προσώπου ή οντότητας είναι γνωστή, η απόφαση περί επιβολής σε αυτούς περιοριστικών μέτρων κοινοποιείται απευθείας στους ίδιους. Η απόφαση 2015/1008 και ο εκτελεστικός κανονισμός 2015/1001 έπρεπε κατά συνέπεια να κοινοποιηθούν απευθείας στην προσφεύγουσα, της οποίας τη διεύθυνση γνώριζε το Συμβούλιο (σκέψη 52 ανωτέρω).

62 Εξάλλου, σε απάντηση γραπτού ερωτήματος του Γενικού Δικαστηρίου (σκέψη 42 ανωτέρω), καθώς και κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα αρνήθηκε το γεγονός ότι είχε χωρήσει συμφωνία μεταξύ της ίδιας και του Συμβουλίου για να της κοινοποιούνται όλες οι αποφάσεις με τις οποίες της επιβάλλονται περιοριστικά μέτρα στη διεύθυνση των δικηγόρων της και, συνεπώς, μέσω αυτών. Πράγματι, από τα στοιχεία του φακέλου δεν προκύπτει ότι εχώρησε τέτοια συμφωνία μεταξύ της προσφεύγουσας και του Συμβουλίου. Ασφαλώς, από τη δικογραφία προκύπτει ότι, έπειτα από το έγγραφο του Συμβουλίου της 28ης Οκτωβρίου 2010 (σκέψη 10 ανωτέρω), το οποίο απεστάλη απευθείας στην προσφεύγουσα, απάντηση έδωσαν οι δικηγόροι της με τα έγγραφα της 6ης και της 20ής Δεκεμβρίου 2010 (σκέψη 11 ανωτέρω), τα οποία έφεραν στο υποσέλιδο τη δική τους επαγγελματική διεύθυνση και με τα οποία καλούσαν το Συμβούλιο να τους παράσχει πρόσβαση στον φάκελο και να τους γνωστοποιήσει τα στοιχεία στα οποία στήριζε την απόφασή του να εφαρμόσει περιοριστικά μέτρα στον εντολέα τους, επικαλούμενο δε τα τελευταία αυτά έγγραφα το Συμβούλιο απέστειλε εν συνεχεία το έγγραφο της 22ας Φεβρουαρίου 2011 (σκέψη 13 ανωτέρω) απευθείας στους δικηγόρους της προσφεύγουσας. Μολονότι η εν λόγω ανταλλαγή επιστολών αποδεικνύει ότι η προσφεύγουσα απευθύνθηκε στο Συμβούλιο μέσω των δικηγόρων της και μολονότι οι εν λόγω δικηγόροι ζήτησαν να τους παρασχεθεί πρόσβαση στον φάκελο ή να τους κοινοποιηθούν ορισμένα έγγραφα, εκ τούτου δεν συνάγεται πάντως ότι η προσφεύγουσα επέτρεψε στο Συμβούλιο, κατά παρέκκλιση από τα προβλεπόμενα στην εφαρμοστέα νομοθεσία (βλ. σκέψη 61 ανωτέρω), να επικοινωνεί με την ίδια και κατά τρόπο έμμεσο, μέσω των δικηγόρων της. Ιδίως από τα έγγραφα της 18ης Ιουλίου 2011 (σκέψη 14 ανωτέρω) και της 5ης Δεκεμβρίου 2011 (σκέψη 16 ανωτέρω) προκύπτει ότι, σε ορισμένες περιπτώσεις, η προσφεύγουσα και το Συμβούλιο εξακολούθησαν να επικοινωνούν άμεσα μεταξύ τους. Εξάλλου, από τα έγγραφα της 15ης Ιανουαρίου και της 31ης Ιουλίου 2015 (σκέψεις 30 και 33 ανωτέρω) προκύπτει ότι η προσφεύγουσα επιθυμούσε να κοινοποιούνται απευθείας στην ίδια τα κρίσιμα έγγραφα του φακέλου του Συμβουλίου. Συνεπώς, διαπιστώνεται ότι η προσφεύγουσα δεν συνήψε συμφωνία με το Συμβούλιο προκειμένου να της κοινοποιηθούν οι επίμαχες πράξεις στη διεύθυνση των δικηγόρων της και, συνεπώς, μέσω αυτών.

63 Επομένως, υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως, η πράγματι χωρήσασα γνωστοποίηση των επίμαχων πράξεων στους δικηγόρους της προσφεύγουσας δεν στοιχειοθετούσε γνωστοποίηση και, συνακόλουθα, κοινοποίηση των πράξεων αυτών προς την ίδια την προσφεύγουσα.

64 Βάσει όλων των ανωτέρω στοιχείων, διαπιστώνεται ότι η υπό κρίση προσφυγή είναι παραδεκτή στο σύνολό της.

2. *Επί της ουσίας*

65 Προς στήριξη της υπό κρίση προσφυγής, η προσφεύγουσα προβάλλει δύο λόγους ακυρώσεως, εκ των οποίων ο πρώτος αντλείται από παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, παραβίαση της αρχής του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας και προσβολή του δικαιώματος σε αποτελεσματική δικαστική προστασία και ο δεύτερος από πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, παραβίαση της αρχής του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας και προσβολή του δικαιώματος σε αποτελεσματική δικαστική προστασία

66 Η προσφεύγουσα προσάπτει στο Συμβούλιο ότι, εκδίδοντας την επίδικη απόφαση (σκέψη 34 ανωτέρω) και τις επίδικες πράξεις (σκέψη 44, τρίτη παύλα, ανωτέρω) (στο εξής, από κοινού: προσβαλλόμενες πράξεις), παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως, την αρχή του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας και το δικαίωμα σε αποτελεσματική δικαστική προστασία, όπως έχουν ερμηνευθεί από τον δικαστή της Ευρωπαϊκής Ένωσης και το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, στο μέτρο που δεν γνωστοποίησε στην προσφεύγουσα ούτε την ακριβή αιτιολογία ούτε τα αποδεικτικά στοιχεία και τα έγγραφα που δικαιολόγησαν τη διατήρηση, κατόπιν επανεξετάσεως, της εγγραφής της επωνυμίας της στον επίδικο κατάλογο. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, κατά τη νομολογία, η έλλειψη αιτιολογίας συνιστά παράβαση ουσιώδους τύπου που δεν μπορεί να θεραπευθεί απλώς και μόνον ως εκ του ότι ο ενδιαφερόμενος λαμβάνει γνώση της αιτιολογίας της αποφάσεως που τον αφορά κατά τη διάρκεια της διαδικασίας ενώπιον του δικαστή της Ένωσης. Η μόνη αιτιολογία που γνωστοποιήθηκε στην προσφεύγουσα πριν από την άσκηση της υπό κρίση προσφυγής είναι η παρατιθέμενη στη σκέψη 5 ανωτέρω. Όπως έγινε δεκτό με την απόφαση της 11ης Δεκεμβρίου 2012, Sina Bank κατά Συμβουλίου (T-15/11, EU:T:2012:661), η αιτιολογία αυτή είναι ανεπαρκής ως υπερβολικά σύντομη και γενικόλογη. Επιπλέον, δεν παρασχέθηκαν στην προσφεύγουσα αποδεικτικά στοιχεία όσον αφορά τις υποτιθέμενες διασυνδέσεις της με το «Νταφτάρ» και την τυχόν συμμετοχή της στη χρηματοδότηση «στρατηγικών συμφερόντων του καθεστώτος», τα οποία άλλωστε δεν προσδιορίσθηκαν. Εν πάση περιπτώσει, η γνωστοποιηθείσα αιτιολογία είναι εσφαλμένη, διότι, αφενός, δεν υπάρχουν αποδείξεις ότι η προσφεύγουσα εξακολουθεί να ελέγχεται από το Ίδρυμα ή ότι ελέγχεται από το «Νταφτάρ» ή συνδέεται προς αυτό και, αφετέρου, η προσφεύγουσα χρηματοδοτεί σχεδόν αποκλειστικώς ιδιώτες και επιχειρήσεις στις οποίες έχουν επενδυθεί ιδιωτικά κεφάλαια, ελάχιστα δε την Κυβέρνηση ή δημόσιους φορείς. Η διαλαμβανόμενη στο έγγραφο της 5ης Δεκεμβρίου 2011 (σκέψη 16 ανωτέρω) συμπληρωματική αιτιολογία δεν αιτιολογεί επαρκώς τις επίδικες πράξεις. Στο πλαίσιό της, το Συμβούλιο περιορίζεται να αναφέρει ότι πλειοψηφών μέτοχος της προσφεύγουσας είναι το Ίδρυμα, χωρίς να διευκρινίζει ποια είναι τα χρηματοδοτούμενα από την προσφεύγουσα «στρατηγικά συμφέροντα του καθεστώτος», ούτε ποιες συγκεκριμένες διατάξεις της αποφάσεως 2010/413 και του κανονισμού 267/2012 δικαιολόγησαν τη διατήρηση της επωνυμίας της στον επίδικο κατάλογο. Το Συμβούλιο δεν παρέσχε στην προσφεύγουσα, παρά τις σχετικές αιτήσεις της, λεπτομερείς πληροφορίες για τους λόγους για τους οποίους διατηρήθηκε η εγγραφή της επωνυμίας της στον επίδικο κατάλογο. Τα στοιχεία και μόνο τα οποία το Συμβούλιο γνωστοποίησε στην προσφεύγουσα ή τα οποία επικαλέσθηκε δεν αποδεικνύουν τα όσα αυτό υποστηρίζει στις προσβαλλόμενες πράξεις. Η μη ύπαρξη ειδικών και συγκεκριμένων στοιχείων στην αιτιολογία των προσβαλλομένων πράξεων καθιστά αδύνατη για την προσφεύγουσα την κατανόηση του περιεχομένου των πράξεων αυτών και θίγει κατά συνέπεια την άσκηση των δικαιωμάτων της άμυνας και του δικαιώματός της σε αποτελεσματική δικαστική προστασία.

67 Το Συμβούλιο αντικρούει τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας και ζητεί την απόρριψη του πρώτου λόγου ακυρώσεως.

Επί της παραβάσεως της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως

68 Κατά πάγια νομολογία, η υποχρέωση αιτιολογήσεως των βλαπτικών πράξεων, η οποία αποτελεί αναγκαίο συμπλήρωμα της αρχής του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας, έχει ως σκοπό, αφενός, να παράσχει στον ενδιαφερόμενο ικανές ενδείξεις ως προς το αν η πράξη είναι όντως βάσιμη ή αν ενδεχομένως βαρύνεται με πλημμέλεια δυνάμενη να αποτελέσει λόγο αμφισβητήσεως του κύρους της ενώπιον του δικαστή της Ένωσης και, αφετέρου, να παράσχει στον εν λόγω δικαστή τη δυνατότητα ελέγχου της νομιμότητας της ως άνω πράξεως (βλ. απόφαση της 15ης Νοεμβρίου 2012, Συμβούλιο κατά Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, σκέψη 49 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

69 Από την επιβαλλόμενη από το άρθρο 296 ΣΛΕΕ αιτιολογία πρέπει να προκύπτει κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο η συλλογιστική του θεσμικού οργάνου το οποίο εξέδωσε την πράξη, κατά τρόπο που να παρέχει τη δυνατότητα στον μεν ενδιαφερόμενο να γνωρίζει τους λόγους που δικαιολογούν τη λήψη των μέτρων, στο δε αρμόδιο δικαστήριο να ασκήσει τον έλεγχό του (βλ. απόφαση της 15ης Νοεμβρίου 2012, Συμβούλιο κατά Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, σκέψη 50 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

70 Εφόσον πρόκειται για πράξη του Συμβουλίου περί επιβολής περιοριστικών μέτρων, η αιτιολογία πρέπει να εκθέτει τους ειδικούς και συγκεκριμένους λόγους για τους οποίους το Συμβούλιο εκτιμά, στο πλαίσιο ασκήσεως της διακριτικής εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτει, ότι πρέπει να επιβληθούν τέτοια μέτρα στον ενδιαφερόμενο (απόφαση της 15ης Νοεμβρίου 2012, Συμβούλιο κατά Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, σκέψη 52).

71 Το άρθρο 24, παράγραφος 3, της αποφάσεως 2010/413 και το άρθρο 46, παράγραφος 3, του κανονισμού 267/2012 υποχρεώνουν επίσης το Συμβούλιο να προσδιορίζει τους εξατομικευμένους και συγκεκριμένους λόγους για τα περιοριστικά μέτρα που λαμβάνει σύμφωνα με το άρθρο 20, παράγραφος 1, στοιχείο β′, της ως άνω αποφάσεως και το άρθρο 23, παράγραφος 2, στοιχείο α′, και παράγραφος 3, του ως άνω κανονισμού και να τους γνωστοποιεί στα πρόσωπα και στις οντότητες τους οποίους αφορούν τα μέτρα (βλ., υπ' αυτή την έννοια και κατ' αναλογίαν, απόφαση της 16ης Νοεμβρίου 2011, Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, C-548/09 P, EU:C:2011:735, σκέψη 48). Κατά τη νομολογία, το Συμβούλιο οφείλει, καταρχήν, να εκπληρώσει την υποχρέωσή του αιτιολογήσεως μέσω ατομικής κοινοποιήσεως, διότι μόνον η δημοσίευση στην Επίσημη Εφημερίδα δεν επαρκεί (βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση της 13ης Σεπτεμβρίου 2013, Makhlouf κατά Συμβουλίου, T-383/11, EU:T:2013:431, σκέψεις 47 και 48· βλ. επίσης, υπ' αυτή την έννοια και κατ' αναλογίαν, απόφαση της 16ης Νοεμβρίου 2011, Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, C-548/09 P, EU:C:2011:735, σκέψη 52).

72 Η επιβαλλόμενη από το άρθρο 296 ΣΛΕΕ, καθώς και από το άρθρο 24, παράγραφος 3, της αποφάσεως 2010/413 και το άρθρο 46, παράγραφος 3, του κανονισμού 267/2012 αιτιολογία πρέπει να προσαρμόζεται στις διατάξεις δυνάμει των οποίων ελήφθησαν τα περιοριστικά μέτρα. Η υποχρέωση αιτιολογήσεως πρέπει να εκτιμάται αναλόγως των περιστάσεων της συγκεκριμένης περιπτώσεως, ιδίως του περιεχομένου της πράξεως, της φύσεως των προβαλλομένων λόγων και του συμφέροντος που έχουν ενδεχομένως στην παροχή διευκρινίσεων οι αποδέκτες ή άλλα πρόσωπα τα οποία η πράξη αφορά άμεσα και ατομικά. Δεν απαιτείται η αιτιολογία να διασαφηνίζει όλα τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία, καθόσον ο επαρκής χαρακτήρας ορισμένης αιτιολογίας πρέπει να εκτιμάται όχι μόνο βάσει του γράμματός της, αλλά και του πλαισίου στο οποίο εντάσσεται καθώς και του συνόλου των κανόνων δικαίου που διέπουν το σχετικό θέμα (βλ. απόφαση της 15ης Νοεμβρίου 2012, Συμβούλιο κατά Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, σκέψη 53 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

73 Ειδικότερα, μια βλαπτική πράξη είναι επαρκώς αιτιολογημένη εφόσον εκδόθηκε εντός πλαισίου που είναι γνωστό στον ενδιαφερόμενο και το οποίο του παρέχει τη δυνατότητα να αντιληφθεί το περιεχόμενο του έναντι αυτού ληφθέντος μέτρου (βλ. απόφαση της 15ης Νοεμβρίου 2012, Συμβούλιο κατά Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, σκέψη 54 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

– Επί της επίδικης αποφάσεως

74 Από τα στοιχεία της δικογραφίας που παρατίθενται στις σκέψεις 15 και 16 ανωτέρω προκύπτει ότι η επίδικη απόφαση θεμελιώνεται τόσο στην παρατιθέμενη στη σκέψη 5 ανωτέρω αρχική αιτιολογία όσο και στην παρατιθέμενη στη σκέψη 16 ανωτέρω συμπληρωματική αιτιολογία που γνωστοποιήθηκε στην προσφεύγουσα με το έγγραφο της 5ης Δεκεμβρίου 2011.

75 Στο σύνολό τους οι παρατιθέμενες στις σκέψεις 5 και 16 ανωτέρω αιτιολογίες προδήλως αποσκοπούσαν στο να εφαρμόσουν στην προσφεύγουσα, αφενός, το, διαλαμβανόμενο στο άρθρο 20, παράγραφος 1, στοιχείο β′, της αποφάσεως 2010/413 και στο άρθρο 23, παράγραφος 2, στοιχείο α′, του κανονισμού 267/2012, κριτήριο του «ελέγχου» από πρόσωπο ή οντότητα ως προς τους οποίους έχει αναγνωρισθεί ότι συμμετέχουν, συνδέονται άμεσα ή παρέχουν στήριξη στη διάδοση των πυρηνικών όπλων και, αφετέρου, το διαλαμβανόμενο στις ίδιες διατάξεις κριτήριο της «στηρίξεως στη διάδοση των πυρηνικών όπλων» (βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση της 11ης Δεκεμβρίου 2012, Sina Bank κατά Συμβουλίου, T-15/11, EU:T:2012:661, σκέψη 70).

76 Η επίδικη απόφαση, κατά το μέτρο που εφαρμόζει στην προσφεύγουσα το κριτήριο του «ελέγχου», θεμελιώνεται στην αρχική και στη συμπληρωματική αιτιολογία που, όπως διαπιστώθηκε στη σκέψη 70 της αποφάσεως της 4ης Ιουνίου 2014, Sina Bank κατά Συμβουλίου (T-67/12, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2014:348), είχε προδήλως τον σκοπό να συμπληρώσει την αρχική αιτιολογία περί εφαρμογής στην προσφεύγουσα του κριτηρίου του «ελέγχου».

77 Στο μέτρο που η παρατιθέμενη στη σκέψη 5 ανωτέρω αρχική αιτιολογία κρίθηκε ήδη ως ανεπαρκής με τη σκέψη 82 της αποφάσεως της 11ης Δεκεμβρίου 2012, Sina Bank κατά Συμβουλίου (T-15/11, EU:T:2012:661), η οποία έχει ισχύ δεδικασμένου (σκέψη 20 ανωτέρω), μένει να εξετασθεί αν η παρατιθέμενη στη σκέψη 16 ανωτέρω συμπληρωματική αιτιολογία είναι εν προκειμένω ικανή να συμπληρώσει την αρχική αιτιολογία κατά τρόπον ώστε οι σχετικές με την αιτιολογία απαιτήσεις να έχουν τελικώς τηρηθεί στην περίπτωση της εκδόσεως της επίδικης αποφάσεως. Στην απόφαση της 11ης Δεκεμβρίου 2012, Sina Bank κατά Συμβουλίου (T-15/11, EU:T:2012:661, σκέψεις 72 έως 79), το Γενικό Δικαστήριο δεν είχε την ευκαιρία να αποφανθεί επί του τελευταίου αυτού ζητήματος, δεδομένου ότι περιορίστηκε στη διαπίστωση ότι, κατά το μέτρο που, στις πράξεις που κατά το χρονικό εκείνο σημείο ήταν επίδικες ενώπιον του, το Συμβούλιο είχε στηριχθεί στην ως άνω συμπληρωματική αιτιολογία, γνωστοποιηθείσα στην προσφεύγουσα μετά την έκδοση των εν λόγω πράξεων, είχε παραβιάσει την αρχή του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας και, ιδίως, το δικαίωμα της προσφεύγουσας σε προηγούμενη ακρόαση.

78 Εν προκειμένω, η συμπληρωματική αιτιολογία παρέχει τη δυνατότητα να ταυτοποιηθούν τα πρόσωπα ή οι οντότητες που, σύμφωνα με το Συμβούλιο, ασκούν «έλεγχο» στην προσφεύγουσα, κατά την έννοια του άρθρου 20, παράγραφος 1, στοιχείο β′, της αποφάσεως 2010/413 και του άρθρου 23, παράγραφος 2, στοιχείο α′, του κανονισμού 267/2012, τα οποία πλέον δεν κατονομάζονται, όπως στην αρχική αιτιολογία, ως το «γραφείο του πνευματικού ηγέτη», αλλά ως το «Ίδρυμα» και ο ίδιος ο «πνευματικός ηγέτης».

79 Εξάλλου, η συμπληρωματική αιτιολογία καθιστά κατανοητό τον τρόπο με τον οποίο, σύμφωνα με το Συμβούλιο, ο πνευματικός ηγέτης και το Ίδρυμα ασκούσαν, κατά τρόπο άμεσο ή έμμεσο, «έλεγχο» επί της προσφεύγουσας, κατά την έννοια του άρθρου 20, παράγραφος 1, στοιχείο β′, της αποφάσεως 2010/413 και του άρθρου 23, παράγραφος 2, στοιχείο α′, του κανονισμού 267/2012. Ειδικότερα, από την εν λόγω αιτιολογία προκύπτει ότι το Ίδρυμα θεωρήθηκε ότι ήλεγχε άμεσα την προσφεύγουσα, για τον λόγο ότι εξακολουθούσε να είναι ο «κύριος μέτοχός» της. Από την αιτιολογία αυτή προκύπτει ακόμη ότι ο πνευματικός ηγέτης θεωρήθηκε ότι ήλεγχε την προσφεύγουσα κατά τρόπο έμμεσο, μέσω του Ιδρύματος, στο μέτρο που «το Ίδρυμα [ήταν] δημόσιος οργανισμός ο οποίος λογοδοτ[ούσε] στον πνευματικό ηγέτη».

80 Στο πλαίσιο της υπό κρίση υποθέσεως, ο όρος «λογοδοτεί», τον οποίο χρησιμοποίησε το Συμβούλιο, παραπέμπει κατά τρόπο αρκούντως κατανοητό στην άσκηση «ελέγχου» του πνευματικού ηγέτη επί του Ιδρύματος, κατά την έννοια του άρθρου 20, παράγραφος 1, στοιχείο β′, της αποφάσεως 2010/413 και του άρθρου 23, παράγραφος 2, στοιχείο α′, του κανονισμού 267/2012.

81 Η συμπληρωματική αιτιολογία που γνωστοποιήθηκε στην προσφεύγουσα με το έγγραφο της 5ης Δεκεμβρίου 2011 αρκούσε επομένως, στο πλαίσιο της υπό κρίση υποθέσεως, ώστε να της παράσχει τη δυνατότητα να αντιληφθεί ότι η επίδικη απόφαση εφάρμοζε σε αυτήν το κριτήριο του

«ελέγχου» και θεμελιωνόταν, ειδικότερα, στο γεγονός ότι η ίδια ελεγχόταν από το Ίδρυμα και, μέσω αυτού, από τον πνευματικό ηγέτη. Ομοίως, το Γενικό Δικαστήριο είναι σε θέση, με βάση την ως άνω συμπληρωματική αιτιολογία, να ελέγξει τη βασιμότητα της επίδικης αποφάσεως καθόσον αυτή εφαρμόζει στην προσφεύγουσα το κριτήριο του «ελέγχου».

82 Συνεπώς, δεδομένου του πλαισίου της υπό κρίση υποθέσεως, διαπιστώνεται ότι, καθόσον η επίδικη απόφαση εφαρμόζει στην προσφεύγουσα το κριτήριο του «ελέγχου», έχει αιτιολογηθεί επαρκώς κατά νόμον χάρη στην παρασχεθείσα από το Συμβούλιο συμπληρωματική αιτιολογία.

83 Αντιθέτως, η επίδικη απόφαση δεν είναι αρκούντως αιτιολογημένη κατά το μέτρο που εφαρμόζει στην προσφεύγουσα το κριτήριο της «στηρίξεως στη διάδοση των πυρηνικών όπλων». Ειδικότερα, η παρατιθέμενη στη σκέψη 5 ανωτέρω αρχική αιτιολογία, όπως τροποποιήθηκε από την παρατιθέμενη στη σκέψη 16 ανωτέρω συμπληρωματική αιτιολογία, περιορίζεται, κατ' ουσίαν, στη διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα συμβάλλει «στη χρηματοδότηση των στρατηγικών συμφερόντων του καθεστώτος», στο μέτρο που «κύριος μέτοχός [της] εξακολουθ[εί] να είναι το Ίδρυμα, δημόσιος οργανισμός ο οποίος λογοδοτεί στον πνευματικό ηγέτη».

84 Έστω και αν γίνει δεκτό ότι η διάδοση των πυρηνικών όπλων μπορεί να θεωρηθεί ότι εμπίπτει στα «στρατηγικά συμφέροντα του καθεστώτος», από την αιτιολογία της επίδικης αποφάσεως δεν προκύπτουν οι ειδικοί και συγκεκριμένοι λόγοι για τους οποίους το Συμβούλιο εκτίμησε ότι η προσφεύγουσα συνέβαλλε στη χρηματοδότηση της διαδόσεως των πυρηνικών όπλων.

85 Ειδικότερα, έστω και αν υποτεθεί ότι από τις αιτιολογίες που κάνουν λόγο για τους υφιστάμενους μεταξύ του Ιδρύματος και της προσφεύγουσας κεφαλαιακούς δεσμούς μπορεί να συναχθεί, όπως υποστηρίζει το Συμβούλιο στα δικόγραφά του, ότι η προσφεύγουσα καταβάλλει στο Ίδρυμα σημαντικά μερίσματα και παρέχει σε αυτό χρηματοπιστωτικές υπηρεσίες, εντούτοις οι εν λόγω αιτιολογίες δεν παρέχουν διευκρινίσεις ως προς τη χρήση των εν λόγω ποσών ή των εν λόγω χρηματοπιστωτικών υπηρεσιών από το Ίδρυμα ή από τον πνευματικό ηγέτη με σκοπό τη συμβολή στη διάδοση των πυρηνικών όπλων. Αφενός, από την αιτιολογία της επίδικης αποφάσεως δεν προκύπτει ότι το Ίδρυμα εμπλέκεται, κατά τρόπο άμεσο ή έμμεσο, στη διάδοση των πυρηνικών όπλων, ενώ εν προκειμένω δεν μπορεί να συναχθεί τεκμήριο περί τέτοιας εμπλοκής. Αφετέρου, η ως άνω αιτιολογία δεν περιέχει κανένα στοιχείο από το οποίο να προκύπτει ότι τα μερίσματα τα οποία η προσφεύγουσα καταβάλλει στο Ίδρυμα ή χρηματοπιστωτικές υπηρεσίες τις οποίες παρέχει σε αυτό χρησιμοποιούνται ή μπορούν να χρησιμοποιηθούν προκειμένου να συμβάλουν, κατά τρόπο άμεσο ή έμμεσο, στη διάδοση των πυρηνικών όπλων. Εν προκειμένω όμως δεν μπορεί να τεκμαίρεται τέτοια χρήση.

86 Συνεπώς, διαπιστώνεται ότι η επίδικη απόφαση, καθόσον εφαρμόζει στην προσφεύγουσα το κριτήριο της «στηρίξεως στη διάδοση των πυρηνικών όπλων», δεν αιτιολογήθηκε επαρκώς κατά νόμον.

87 Η αιτίαση που αντλείται από παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως πρέπει κατά συνέπεια να γίνει δεκτή στο μέτρο κατά το οποίο σκοπεί στην ακύρωση της επίδικης αποφάσεως, καθόσον αυτή εφαρμόζει στην προσφεύγουσα το κριτήριο της «στηρίξεως στη διάδοση των πυρηνικών όπλων» (σκέψη 86 ανωτέρω), και να απορριφθεί στο μέτρο κατά το οποίο σκοπεί στην ακύρωση της ως άνω αποφάσεως καθόσον αυτή εφαρμόζει στην προσφεύγουσα το κριτήριο του «ελέγχου» (σκέψη 82 ανωτέρω).

– Επί των επιδίκων πράξεων

88 Από τα στοιχεία της δικογραφίας που παρατίθενται στις σκέψεις 24, 27, 28, 31 και 32 ανωτέρω προκύπτει ότι οι επίδικες πράξεις θεμελιώνονται σε νέα αιτιολογία, η οποία εκτίθεται στη σκέψη 24 ανωτέρω.

89 Με τη νέα αυτή αιτιολογία, το Συμβούλιο υπενθύμισε, παρέχοντας σχετικές επεξηγήσεις, τις διασυνδέσεις που υφίσταντο μεταξύ της προσφεύγουσας, του Ιδρύματος και του πνευματικού ηγέτη, δηλαδή ότι «[η προσφεύγουσα] ελ[εγχόταν] από το Ίδρυμα […], μείζονα ιρανική παρακρατική οντότητα που ελέγχεται άμεσα από τον πνευματικό ηγέτη […] και κατέχει το 84 % των μετοχών της [προσφεύγουσας]». Εξάλλου, το Συμβούλιο επισήμανε ότι «[η προσφεύγουσα] παρ[είχε] χρηματοπιστωτικές υπηρεσίες στο Ίδρυμα […] και στον όμιλο θυγατρικών μονάδων και εταιριών αυτού», συνήγαγε δε εξ αυτού ότι «[η προσφεύγουσα] χρηματοδοτ[ούσε] την Κυβέρνηση του Ιράν μέσω του Ιδρύματος».

90 Σκοπός των ως άνω αιτιολογιών είναι προδήλως να εφαρμοσθεί στην προσφεύγουσα, αφενός, το, διαλαμβανόμενο στο άρθρο 20, παράγραφος 1, στοιχείο β′, της αποφάσεως 2010/413 και στο άρθρο 23, παράγραφος 2, στοιχείο α′, του κανονισμού 267/2012, κριτήριο του «ελέγχου» από πρόσωπο ή οντότητα το οποίο συμμετέχει, συνδέεται άμεσα ή παρέχει στήριξη στη διάδοση των πυρηνικών όπλων και, αφετέρου, το, διαλαμβανόμενο στο άρθρο 20, παράγραφος 1, στοιχείο γ′, της αποφάσεως 2010/413 και στο άρθρο 23, παράγραφος 2, στοιχείο δ′, του κανονισμού 267/2012, κριτήριο της «στηρίξεως προς την Κυβέρνηση του Ιράν». Ως προς το τελευταίο αυτό σημείο, οι επίδικες πράξεις βασίζονται συνεπώς σε νέο κριτήριο εν συγκρίσει προς την επίδικη απόφαση (βλ. σκέψη 75 ανωτέρω).

91 Το πρώτο μέρος της εκτιθέμενης στη σκέψη 89 ανωτέρω αιτιολογίας αρκούσε, στο πλαίσιο της υπό κρίση υποθέσεως, ώστε να παράσχει στην προσφεύγουσα τη δυνατότητα να αντιληφθεί ότι οι επίδικες πράξεις εφάρμοζαν στην ίδια το κριτήριο του «ελέγχου» και στηρίζονταν, ειδικότερα, στο γεγονός ότι, μέσω του Ιδρύματος, η προσφεύγουσα ελεγχόταν από τον πνευματικό ηγέτη. Εξάλλου, το Γενικό Δικαστήριο είναι σε θέση, με βάση την αιτιολογία αυτή, να ελέγξει τη βασιμότητα των επιδίκων πράξεων, κατά το μέτρο που αυτές εφαρμόζουν στην προσφεύγουσα το κριτήριο του «ελέγχου».

92 Το δεύτερο τμήμα της εκτιθέμενης στη σκέψη 89 ανωτέρω αιτιολογίας ήταν επαρκές, στο πλαίσιο της υπό κρίση υποθέσεως, ώστε να παράσχει στην προσφεύγουσα τη δυνατότητα να αντιληφθεί ότι οι επίδικες πράξεις εφάρμοζαν επιπλέον στην ίδια το κριτήριο της «στηρίξεως προς την Κυβέρνηση του Ιράν» και θεμελιώνονταν, ειδικότερα, στο γεγονός ότι η προσφεύγουσα παρείχε χρηματοπιστωτικές υπηρεσίες στο Ίδρυμα και στον όμιλο θυγατρικών μονάδων και εταιριών αυτού, πράγμα που, με δεδομένο τον παρακρατικό χαρακτήρα του Ιδρύματος και τον άμεσο έλεγχο που ασκείται σε αυτό από τον πνευματικό ηγέτη, ισοδυναμούσε με έμμεση παροχή χρηματοοικονομικής στηρίξεως προς την Κυβέρνηση του Ιράν. Εξάλλου, το Γενικό Δικαστήριο είναι σε θέση, με βάση την αιτιολογία αυτή, να ελέγξει τη βασιμότητα των επιδίκων πράξεων κατά το μέτρο που αυτές εφαρμόζουν στην προσφεύγουσα το κριτήριο της «στηρίξεως προς την Κυβέρνηση του Ιράν».

93 Συνεπώς, δεδομένου του πλαισίου της υπό κρίση υποθέσεως, διαπιστώνεται ότι οι επίδικες πράξεις αιτιολογήθηκαν επαρκώς κατά νόμον και είναι κατά συνέπεια απορριπτέα η αιτίαση που αντλείται από παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, στο μέτρο κατά το οποίο σκοπεί στην ακύρωση των εν λόγω πράξεων.

94 Βάσει των ανωτέρω στοιχείων, η αιτίαση που αντλείται από παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως πρέπει να γίνει δεκτή στο μέτρο κατά το οποίο σκοπεί στην ακύρωση της επίδικης αποφάσεως καθόσον αυτή εφαρμόζει στην προσφεύγουσα το κριτήριο της «στηρίξεως στη διάδοση των πυρηνικών όπλων» (σκέψη 86 ανωτέρω), να απορριφθεί δε κατά τα λοιπά (σκέψεις 87 και 93 ανωτέρω).

Επί της παραβιάσεως της αρχής του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας και επί της προσβολής του δικαιώματος σε αποτελεσματική δικαστική προστασία

95 Το θεμελιώδες δικαίωμα στον σεβασμό των δικαιωμάτων άμυνας κατά τη διάρκεια διαδικασίας που προηγείται της θεσπίσεως περιοριστικών μέτρων κατοχυρώνεται ρητώς στο άρθρο 41, παράγραφος 2, στοιχείο α′, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, στον οποίο το άρθρο 6, παράγραφος 1, ΣΕΕ αναγνωρίζει το ίδιο νομικό κύρος με τις Συνθήκες (βλ. απόφαση της 13ης Σεπτεμβρίου 2013, Makhlouf κατά Συμβουλίου, T-383/11, EU:T:2013:431, σκέψη 31 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

96 Η αρχή του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας επιτάσσει, αφενός, να γνωστοποιούνται στο ενδιαφερόμενο πρόσωπο ή οντότητα τα στοιχεία που γίνονται δεκτά εις βάρος του προς στήριξη της βλαπτικής γι' αυτό πράξεως και, αφετέρου, να παρέχεται στο ενδιαφερόμενο πρόσωπο ή οντότητα η δυνατότητα να υποστηρίξει λυσιτελώς την άποψή του σχετικά με τα στοιχεία αυτά (βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 2006, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran κατά Συμβουλίου, T-228/02, EU:T:2006:384, σκέψη 93).

97 Στο πλαίσιο της εκδόσεως αποφάσεως με την οποία διατηρείται το όνομα προσώπου ή η επωνυμία οντότητας σε κατάλογο προσώπων ή οντοτήτων που υπόκεινται σε περιοριστικά μέτρα, το Συμβούλιο πρέπει να σεβαστεί το δικαίωμα του εν λόγω προσώπου ή οντότητας σε προηγούμενη ακρόαση όταν δέχεται εις βάρος του νέα στοιχεία, δηλαδή στοιχεία που δεν περιλαμβάνονταν στην αρχική απόφαση περί εγγραφής του ονόματος ή της επωνυμίας του στον εν λόγω κατάλογο (βλ., υπ' αυτή την έννοια, αποφάσεις της 21ης Δεκεμβρίου 2011, Γαλλία κατά People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, σκέψη 62, και της 13ης Σεπτεμβρίου 2013, Makhlouf κατά Συμβουλίου, T-383/11, EU:T:2013:431, σκέψεις 42 και 43).

– Επί της επίδικης αποφάσεως

98 Στις 5 Δεκεμβρίου 2011, το Συμβούλιο κοινοποίησε ατομικώς στην προσφεύγουσα την παρατιθέμενη στη σκέψη 16 ανωτέρω συμπληρωματική αιτιολογία της επίδικης αποφάσεως.

99 Σε ό,τι αφορά την εφαρμογή στην προσφεύγουσα του, διαλαμβανόμενου στο άρθρο 20, παράγραφος 1, στοιχείο β′, της αποφάσεως 2010/413 και στο άρθρο 23, παράγραφος 2, στοιχείο α′, του κανονισμού 267/2012, κριτηρίου του «ελέγχου», από τη σκέψη 82 ανωτέρω προκύπτει ότι η αιτιολογία της επίδικης αποφάσεως ήταν επαρκής.

100 Εξάλλου, το Συμβούλιο επισημαίνει ότι κοινοποίησε στην προσφεύγουσα όλα τα έγγραφα στοιχεία επί των οποίων θεμελιωνόταν η αιτιολογία αυτή (σκέψη 13 ανωτέρω).

101 Σε αντίθεση με ό,τι συνέβη με τις πράξεις που ακυρώθηκαν με την απόφαση της 11ης Δεκεμβρίου 2012, Sina Bank κατά Συμβουλίου (T-15/11, EU:T:2012:661, σκέψεις 72 έως 79) (σκέψη 77 ανωτέρω), η προσφεύγουσα είχε συνεπώς τη δυνατότητα να αμφισβητήσει λυσιτελώς, στην περίπτωση της επίδικης αποφάσεως, το βάσιμο της αιτιολογίας που αφορούσε την εφαρμογή στην ίδια του κριτηρίου του «ελέγχου» και τα στοιχεία επί των οποίων αυτή στηριζόταν, πριν μάλιστα από την έκδοση της επίδικης αποφάσεως, ιδίως με τα έγγραφα της 23ης Ιανουαρίου 2012 (σκέψη 17 ανωτέρω) και της 14ης Απριλίου 2014 (σκέψη 22 ανωτέρω). Εξάλλου, όπως αποδεικνύεται από την υπό κρίση προσφυγή, η προσφεύγουσα μπόρεσε να ασκήσει πράγματι το δικαίωμά της προσφυγής σε ό,τι αφορούσε το βάσιμο της ως άνω αιτιολογίας.

102 Αντιθέτως, κατά το μέτρο που η επίδικη απόφαση εφαρμόζει στην προσφεύγουσα το κριτήριο της «στηρίξεως στη διάδοση των πυρηνικών όπλων», από τη σκέψη 86 ανωτέρω προκύπτει ότι η αιτιολογία της επίδικης αποφάσεως ήταν ανεπαρκής. Συνεπώς, η προσφεύγουσα δεν ήταν σε θέση, πριν από την άσκηση της υπό κρίση προσφυγής ή στο πλαίσιο αυτής, να αμφισβητήσει κατά τρόπο λυσιτελή ή αποτελεσματικό το βάσιμο της εφαρμογής του ως άνω κριτηρίου στην περίπτωσή της.

103 Επομένως, πρέπει να κριθεί ότι, καθόσον η επίδικη απόφαση εφαρμόζει στην προσφεύγουσα το κριτήριο της «στηρίξεως στη διάδοση των πυρηνικών όπλων», αντιβαίνει στα δικαιώματά της άμυνας καθώς και στο δικαίωμά της σε αποτελεσματική δικαστική προστασία, αλλά δεν αντιβαίνει στα ίδια δικαιώματα κατά το μέτρο που εφαρμόζει στην προσφεύγουσα το κριτήριο του «ελέγχου».

104 Κατά συνέπεια, η αιτίαση που αντλείται από παραβίαση της αρχής του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας και προσβολή του δικαιώματος σε αποτελεσματική δικαστική προστασία πρέπει να γίνει δεκτή στο μέτρο κατά το οποίο σκοπεί στην ακύρωση της επίδικης αποφάσεως καθόσον αυτή εφαρμόζει στην προσφεύγουσα το κριτήριο της «στηρίξεως στη διάδοση των πυρηνικών όπλων», να απορριφθεί δε κατά τα λοιπά, ήτοι στο μέτρο κατά το οποίο σκοπεί στην ακύρωση της επίδικης αποφάσεως καθόσον αυτή εφαρμόζει στην προσφεύγουσα το κριτήριο του «ελέγχου».

– Επί των επιδίκων πράξεων

105 Την 1η Σεπτεμβρίου 2014, το Συμβούλιο κοινοποίησε ατομικώς στην προσφεύγουσα την παρατιθέμενη στη σκέψη 24 ανωτέρω αιτιολογία των επιδίκων πράξεων.

106 Από τη σκέψη 93 ανωτέρω προκύπτει ότι η αιτιολογία αυτή μπορούσε να θεωρηθεί ως επαρκής, υπό το πρίσμα των νομολογιακών απαιτήσεων, σε ό,τι αφορά την εφαρμογή στην προσφεύγουσα τόσο του, διαλαμβανόμενου στο άρθρο 20, παράγραφος 1, στοιχείο β′, της αποφάσεως 2010/413 και στο άρθρο 23, παράγραφος 2, στοιχείο α′, του κανονισμού 267/2012, κριτηρίου του «ελέγχου», όσο και του, διαλαμβανόμενου στο άρθρο 20, παράγραφος 1, στοιχείο γ′, της αποφάσεως 2010/413 και στο άρθρο 23, παράγραφος 2, στοιχείο δ′, του κανονισμού 267/2012, κριτηρίου της «στηρίξεως προς την Κυβέρνηση του Ιράν».

107 Εξάλλου, το Συμβούλιο επισημαίνει ότι κοινοποίησε στην προσφεύγουσα όλα τα έγγραφα στοιχεία επί των οποίων θεμελιωνόταν η αιτιολογία αυτή (σκέψη 25 ανωτέρω).

108 Η προσφεύγουσα είχε τη δυνατότητα να αμφισβητήσει την ως άνω αιτιολογία και τα στοιχεία επί των οποίων αυτή στηριζόταν, πριν μάλιστα από την έκδοση των επιδίκων πράξεων, ιδίως με τα έγγραφα της 17ης Σεπτεμβρίου 2014 (σκέψη 26 ανωτέρω) και της 15ης Ιανουαρίου 2015 (σκέψη 30 ανωτέρω).

109 Επιπλέον, η προσφεύγουσα μπόρεσε να ασκήσει πράγματι το δικαίωμά της προσφυγής, αντιτείνοντας μεταξύ άλλων, στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής, ότι «δεν χρηματοδοτ[ούσε] την κυβέρνηση περισσότερο από οποιαδήποτε άλλη κεντρική τράπεζα στον κόσμο» και ότι «πολλώ μάλλον δεν παρ[είχε] το είδος στηρίξεως το οποίο αφορούν οι προσβαλλόμενες πράξεις, δηλαδή στήριξη στις δραστηριότητες διαδόσεως των πυρηνικών όπλων».

110 Συνεπώς, τα δικαιώματα άμυνας της προσφεύγουσας καθώς και το δικαίωμά της σε αποτελεσματική δικαστική προστασία έγιναν πλήρως σεβαστά στο πλαίσιο της εκδόσεως των επιδίκων πράξεων.

111 Επομένως, είναι απορριπτέα η αιτίαση που αντλείται από παραβίαση της αρχής του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας και προσβολή του δικαιώματος σε αποτελεσματική δικαστική προστασία, στο μέτρο κατά το οποίο σκοπεί στην ακύρωση των επιδίκων πράξεων.

112 Από το σύνολο των ανωτέρω προκύπτει ότι ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να γίνει δεκτός μόνο κατά το μέτρο που αφορά την επίδικη απόφαση και στον βαθμό που η επίδικη απόφαση εφαρμόζει στην προσφεύγουσα το κριτήριο της «στηρίξεως στη διάδοση των πυρηνικών όπλων». Κατά τα λοιπά, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

113 Στο μέτρο που η εφαρμογή στην προσφεύγουσα του κριτηρίου του «ελέγχου», με τις προσβαλλόμενες πράξεις, καθώς και του κριτηρίου της «στηρίξεως προς την Κυβέρνηση του Ιράν», με τις επίδικες πράξεις, δεν επηρεάζεται από τις νομικές πλημμέλειες που διαπιστώθηκαν στις σκέψεις 87, 94 και 104 ανωτέρω, οι πλημμέλειες αυτές δεν δύνανται να δικαιολογήσουν την ακύρωση των εν λόγω πράξεων. Ειδικότερα, όσον αφορά τον έλεγχο της νομιμότητας μιας αποφάσεως περί επιβολής περιοριστικών μέτρων, το Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι, δεδομένου του προληπτικού χαρακτήρα των μέτρων αυτών, αν ο δικαστής της Ένωσης κρίνει ότι τουλάχιστον ένας από τους προβαλλομένους λόγους είναι αρκούντως ακριβής και συγκεκριμένος, ότι τεκμηριώνεται και ότι συνιστά αφεαυτού επαρκές έρεισμα για να στηρίξει την απόφαση αυτή, το γεγονός ότι άλλοι προβαλλόμενοι λόγοι δεν έχουν τα ως άνω χαρακτηριστικά δεν μπορεί να δικαιολογήσει την ακύρωση της εν λόγω αποφάσεως (βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση της 18ης Ιουλίου 2013, Επιτροπή κ.λπ. κατά Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518, σκέψη 130).

114 Συνεπώς, πρέπει εν συνεχεία να εξεταστεί ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως, στο πλαίσιο του οποίου θα διερευνηθεί μόνον αν, στο μέτρο που το Συμβούλιο εφάρμοσε το κριτήριο του «ελέγχου» στις προσβαλλόμενες πράξεις καθώς και το κριτήριο της «στηρίξεως προς την Κυβέρνηση του Ιράν» στις επίδικες πράξεις, υπέπεσε σε πλάνη εκτιμήσεως που καθιστά πλημμελείς τις ως άνω πράξεις στο σύνολό τους.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως

115 Η προσφεύγουσα προσάπτει στο Συμβούλιο ότι υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως καθόσον με τις προσβαλλόμενες πράξεις αποφάσισε, κατόπιν επανεξετάσεως, να διατηρήσει την εγγραφή της επωνυμίας της στον επίδικο κατάλογο. Η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι οι μόνες αιτιολογίες που της γνωστοποιήθηκαν προς δικαιολόγηση της διατηρήσεως της ως άνω εγγραφής είναι εσφαλμένες καθόσον η ίδια δεν συνδέεται με τα συμφέροντα του «Νταφτάρ» ούτε συμβάλλει στη χρηματοδότηση «στρατηγικών συμφερόντων του καθεστώτος» ή, ειδικότερα, της διαδόσεως των πυρηνικών όπλων. Το Συμβούλιο παρέλειψε να λάβει υπόψη το γεγονός ότι η προσφεύγουσα είναι οργανωμένη και λειτουργεί όπως μια συνηθισμένη ιδιωτική τράπεζα. Τα μέλη της διοικήσεώς της επελέγησαν βάσει των ικανοτήτων και των προσόντων τους, κανένα δε εξ αυτών δεν διορίστηκε από το «Νταφτάρ» ούτε συνδέεται με αυτό. Λήπτες των υπηρεσιών και των δανείων της είναι πρόσωπα ιδιωτικού δικαίου, ιδιώτες και επιχειρήσεις, και όχι δημόσιοι φορείς. Μολονότι το Ίδρυμα εξακολουθεί να είναι ο πλειοψηφών μέτοχος της προσφεύγουσας, τούτο δεν δικαιολογεί τη διατήρηση της επωνυμίας της στον επίδικο κατάλογο, διότι τόσο το Ίδρυμα όσο και το Νταφτάρ λειτουργούν αυτοτελώς έναντι της Κυβερνήσεως ή της ιρανικής εκτελεστικής εξουσίας, είτε για θεσμικούς και οργανωτικούς λόγους, είτε βάσει της συνταγματικής αρχής της διακρίσεως των εξουσιών που κατοχυρώνεται στο άρθρο 57 του ιρανικού Συντάγματος. Εν προκειμένω, το Συμβούλιο δεν εφάρμοσε το μόνο κριτήριο που, κατά τη νομολογία, επιτρέπει τη λήψη μέτρου δεσμεύσεως κεφαλαίων εις βάρος προσώπου ή οντότητας, ήτοι το κριτήριο της παροχής στηρίξεως στην Κυβέρνηση του Ιράν, η οποία επιπλέον δεν μπορεί να απλώς έμμεση, αλλά πρέπει οπωσδήποτε να είναι άμεση. Όπως και οι αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας, το Συμβούλιο θα έπρεπε να αντλήσει τα κατάλληλα συμπεράσματα από την απόφαση της 4ης Ιουνίου 2014, Sina Bank κατά Συμβουλίου (T-67/12, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2014:348), που επιτάσσει την παύση του ληφθέντος εις βάρος της μέτρου δεσμεύσεως κεφαλαίων.

116 Το Συμβούλιο αντικρούει τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας και ζητεί την απόρριψη του δεύτερου λόγου ακυρώσεως ως αβάσιμου.

117 Όπως προκύπτει από τη νομολογία του Δικαστηρίου, ο δικαστικός έλεγχος πράξεως που προβλέπει περιοριστικά μέτρα εις βάρος προσώπου ή οντότητας προϋποθέτει ιδίως ότι ο δικαστής της Ένωσης εξακριβώνει ότι η εν λόγω πράξη στηρίζεται σε αρκούντως στέρεη πραγματική βάση. Προς τούτο απαιτείται έλεγχος των πραγματικών περιστατικών που προβάλλονται στην αιτιολογική έκθεση επί της οποίας στηρίζεται η εν λόγω πράξη, ούτως ώστε ο δικαστικός έλεγχος να μην περιορίζεται στην αφηρημένη πιθανολόγηση της βασιμότητας των προβαλλόμενων λόγων, αλλά να αφορά το αν οι λόγοι αυτοί ή, τουλάχιστον, ένας εξ αυτών που θεωρείται επαρκής αυτός καθεαυτόν για να στηρίξει την ως άνω πράξη, είναι τεκμηριωμένοι (βλ. απόφαση της 28ης Νοεμβρίου 2013, Συμβούλιο κατά Fulmen και Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, σκέψη 64 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

118 Προς τούτο, απόκειται στον δικαστή της Ένωσης να διενεργήσει τον έλεγχο αυτό ζητώντας, ενδεχομένως, από την αρμόδια αρχή της Ένωσης να προσκομίσει πληροφορίες ή αποδεικτικά στοιχεία, εμπιστευτικά ή μη, που είναι κρίσιμα για τον εν λόγω έλεγχο (βλ. απόφαση της 28ης Νοεμβρίου 2013, Συμβούλιο κατά Fulmen και Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, σκέψη 65 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

119 Ειδικότερα, στην αρμόδια αρχή της Ένωσης απόκειται, σε περίπτωση αμφισβητήσεως, να αποδείξει το βάσιμο των λόγων που ελήφθησαν υπόψη εις βάρος του ενδιαφερομένου προσώπου ή οντότητας, και όχι στους τελευταίους να παράσχουν αρνητική απόδειξη περί του αβασίμου των λόγων αυτών (βλ. απόφαση της 28ης Νοεμβρίου 2013, Συμβούλιο κατά Fulmen και Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, σκέψη 66 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

120 Προεισαγωγικώς, από την παρατιθέμενη στις σκέψεις 117 έως 119 ανωτέρω νομολογία προκύπτει ότι ο έλεγχος τον οποίο ασκεί εν προκειμένω το Γενικό Δικαστήριο δεν περιορίζεται σε έλεγχο της υπάρξεως πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως. Συνεπώς, δεν πρέπει να βαρύνει το γεγονός ότι, σύμφωνα με την προσφεύγουσα, η πλάνη στην οποία υπέπεσε το Συμβούλιο είναι πρόδηλη.

Επί της επίδικης αποφάσεως

121 Όπως επισημάνθηκε στις σκέψεις 75 και 78 έως 81 ανωτέρω, από την παρατιθέμενη στις σκέψεις 5 και 16 ανωτέρω αρχική και συμπληρωματική αιτιολογία της επίδικης αποφάσεως προκύπτει ότι η εν λόγω απόφαση θεμελιώνεται μεταξύ άλλων στην εφαρμογή επί της προσφεύγουσας του, διαλαμβανόμενου στο άρθρο 20, παράγραφος 1, στοιχείο β′, της αποφάσεως 2010/413 και στο άρθρο 23, παράγραφος 2, στοιχείο α′, του κανονισμού 267/2012, κριτηρίου του «ελέγχου», ειδικότερα δε στηρίζεται στο γεγονός ότι η προσφεύγουσα ελεγχόταν από το Ίδρυμα και, μέσω αυτού, από τον πνευματικό ηγέτη.

122 Τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας μπορούν να νοηθούν, κατ’ ουσίαν, ως αιτιάσεις με τις οποίες προσάπτεται στο Συμβούλιο ότι, στην επίδικη απόφαση, υπέπεσε σε πλάνη εκτιμήσεως καθόσον θεώρησε ότι η προσφεύγουσα ελεγχόταν από πρόσωπο ή οντότητα ως προς τους οποίους έχει αναγνωρισθεί ότι συμμετέχουν, συνδέονται άμεσα ή παρέχουν στήριξη στη διάδοση των πυρηνικών όπλων, κατά την έννοια του άρθρου 20, παράγραφος 1, στοιχείο β′, της αποφάσεως 2010/413 και του άρθρου 23, παράγραφος 2, στοιχείο α′, του κανονισμού 267/2012.

123 Συναφώς, η εφαρμογή του κριτηρίου του «ελέγχου» θεμελιώνεται στην ύπαρξη ενός μη αμελητέου κινδύνου, σε περίπτωση δεσμεύσεως των κεφαλαίων ενός προσώπου ή οντότητας ως προς τους οποίους έχει αναγνωριστεί ότι συμμετέχουν στη διάδοση των πυρηνικών όπλων, οι τελευταίοι να ασκήσουν πίεση στα πρόσωπα και στις οντότητες που κατέχουν ή ελέγχουν προκειμένου να καταστρατηγήσουν το αποτέλεσμα των εις βάρος τους μέτρων, παρακινώντας τα εν λόγω πρόσωπα και οντότητες είτε να τους μεταβιβάσουν κατά τρόπο άμεσο ή έμμεσο τα κεφάλαιά τους, είτε να πραγματοποιήσουν συναλλαγές τις οποίες δεν μπορούν να εκτελέσουν οι ίδιοι λόγω της δεσμεύσεως των κεφαλαίων τους (βλ., υπ’ αυτή την έννοια, απόφαση της 13ης Μαρτίου 2012, Melli Bank κατά Συμβουλίου, C-380/09 P, EU:C:2012:137, σκέψη 58). Με δεδομένο τον κίνδυνο αυτό, η δέσμευση των

κεφαλαίων των προσώπων και οντοτήτων που ελέγχει το υποβληθέν σε δέσμευση των κεφαλαίων του πρόσωπο ή οντότητα αποτελεί πρόσφορο και αναγκαίο μέτρο ώστε να εξασφαλισθεί η αποτελεσματικότητα και η μη καταστρατήγηση των ληφθέντων μέτρων (βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση της 13ης Μαρτίου 2012, Melli Bank κατά Συμβουλίου, C-380/09 P, EU:C:2012:137, σκέψη 58).

124 Επομένως, το άρθρο 20, παράγραφος 1, στοιχείο β', της αποφάσεως 2010/413 και το άρθρο 23, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού 267/2012 επιβάλλουν στο Συμβούλιο την υποχρέωση να δεσμεύσει τα κεφάλαια οποιουδήποτε προσώπου ή οντότητας ελεγχόμενου από πρόσωπο ή οντότητα ως προς τους οποίους έχει αναγνωρισθεί ότι συμμετέχουν, συνδέονται άμεσα ή παρέχουν στήριξη στη διάδοση των πυρηνικών όπλων, χωρίς να χρειάζεται να αιτιολογήσει το ληφθέν με την ανωτέρω θεμελίωση μέτρο με βάση το ότι αυτό καθεαυτό το ελεγχόμενο πρόσωπο ή οντότητα μετέχει στην εν λόγω διάδοση (βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση της 13ης Μαρτίου 2012, Melli Bank κατά Συμβουλίου, C-380/09 P, EU:C:2012:137, σκέψεις 39 και 40).

125 Βάσει του γράμματος του άρθρου 23, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού 267/2012, το οποίο αναφέρεται στα πρόσωπα και τις οντότητες που, ανάλογα με τη γλωσσική απόδοση, έχουν «αναγνωριστεί» ή «ταυτοποιηθεί» ως εμπλεκόμενοι στη διάδοση των πυρηνικών όπλων, και της παρατιθέμενης στις σκέψεις 123 και 124 ανωτέρω νομολογίας που αφορά την εφαρμογή του κριτηρίου του «ελέγχου», το Συμβούλιο έχει την εξουσία να λάβει περιοριστικά μέτρα μόνον εις βάρος προσώπων και οντοτήτων των οποίων, αντιστοίχως, τα ονόματα και οι επωνυμίες έχουν εγγραφεί σε κατάλογο προσώπων και οντοτήτων που υπόκεινται σε περιοριστικά μέτρα για τον λόγο ότι ελέγχονται από πρόσωπα ή οντότητες που έχουν «αναγνωριστεί» ή «ταυτοποιηθεί» ως συμμετέχοντες, άμεσα συνδεόμενοι ή παρέχοντες στήριξη στη διάδοση των πυρηνικών όπλων.

126 Σε απάντηση γραπτού ερωτήματος του Γενικού Δικαστηρίου (σκέψη 42 ανωτέρω), το Συμβούλιο δήλωσε ότι, κατά το χρονικό σημείο της εκδόσεως της επίδικης αποφάσεως, ούτε η επωνυμία του Ιδρύματος ούτε το όνομα του πνευματικού ηγέτη είχαν εγγραφεί στον επίδικο κατάλογο, που περιλαμβάνει τα ονόματα και τις επωνυμίες, αντιστοίχως, των προσώπων ή των οντοτήτων που έχουν επισήμως «αναγνωριστεί» ή «ταυτοποιηθεί» ως συμμετέχοντες, άμεσα συνδεόμενοι ή παρέχοντες στήριξη στη διάδοση των πυρηνικών όπλων, κατά την έννοια του άρθρου 20, παράγραφος 1, στοιχείο β', της αποφάσεως 2010/413 και του άρθρου 23, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού 267/2012, και επί των οποίων πρέπει, για τον λόγο αυτό, να επιβληθούν περιοριστικά μέτρα όπως είναι η δέσμευση των κεφαλαίων τους. Συνεπώς, εν προκειμένω δεν υφίσταται κίνδυνος καταστρατηγήσεως της κυρώσεως της δεσμεύσεως κεφαλαίων, που, όπως υπομνήσθηκε στη σκέψη 123 ανωτέρω, δικαιολογεί υπό κανονικές συνθήκες την εφαρμογή του κριτηρίου του «ελέγχου».

127 Εφόσον το Συμβούλιο, κατά το χρονικό σημείο της εκδόσεως της επίδικης αποφάσεως, δεν είχε εγγράψει στον επίδικο κατάλογο το όνομα του πνευματικού ηγέτη και την επωνυμία του Ιδρύματος, δεν είχε την εξουσία να εκδώσει την εν λόγω απόφαση, κατά το μέτρο που αυτή εφαρμόζει στην προσφεύγουσα το κριτήριο του «ελέγχου».

128 Άλλωστε, οποιαδήποτε άλλη λύση θα περιήγαγε την προσφεύγουσα σε δικονομική θέση εξόχως δυσμενή, από πλευράς υπερασπίσεως των δικαιωμάτων της και του δικαιώματός της σε αποτελεσματική δικαστική προστασία, στο μέτρο που, για να αμφισβητήσει το κύρος των ληφθέντων εις βάρος της περιοριστικών μέτρων, θα μπορούσε να υποχρεωθεί να αμφισβητήσει την ευθύνη του πνευματικού ηγέτη και του Ιδρύματος για τη διάδοση των πυρηνικών όπλων, χωρίς να μπορεί να αναμένει σχετική βοήθεια από τον πνευματικό ηγέτη και το Ίδρυμα, εις βάρος των οποίων δεν έχουν ληφθεί περιοριστικά μέτρα.

129 Επομένως, στην επίδικη απόφαση, το Συμβούλιο υπέπεσε σε πλάνη εκτιμήσεως καθόσον εφάρμοσε στην προσφεύγουσα το κριτήριο του «ελέγχου».

130 Συνεπώς, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει να γίνει δεκτός στον ανωτέρω βαθμό και να διαπιστωθεί ότι η επίδικη απόφαση δεν είναι βάσιμη καθόσον εφαρμόζει στην προσφεύγουσα το κριτήριο του «ελέγχου».

131 Η επίδικη απόφαση πρέπει επομένως να ακυρωθεί ως εν μέρει ανεπαρκώς αιτιολογημένη (σκέψη 87 ανωτέρω) και αντιβαίνουσα στην αρχή του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος σε αποτελεσματική δικαστική προστασία (σκέψη 104 ανωτέρω) και ως εν μέρει αβάσιμη (σκέψη 130 ανωτέρω).

Επί των επιδίκων πράξεων

132 Όπως επισημάνθηκε στις σκέψεις 90 και 91 ανωτέρω, από την παρατιθέμενη στη σκέψη 24 ανωτέρω αιτιολογία των επιδίκων πράξεων προκύπτει ότι η αιτιολογία αυτή βασίζεται ιδίως στην εφαρμογή στην προσφεύγουσα του, διαλαμβανόμενου στο άρθρο 20, παράγραφος 1, στοιχείο β′, της αποφάσεως 2010/413 και στο άρθρο 23, παράγραφος 2, στοιχείο α′, του κανονισμού 267/2012, κριτηρίου του «ελέγχου», στηρίζεται δε ειδικότερα, συναφώς, στο γεγονός ότι η προσφεύγουσα ελεγχόταν από το Ίδρυμα και, μέσω αυτού, από τον πνευματικό ηγέτη.

133 Τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας μπορούν να νοηθούν, κατ' ουσίαν, ως αιτιάσεις με τις οποίες προσάπτεται στο Συμβούλιο ότι, στην επίδικη απόφαση, υπέπεσε σε πλάνη εκτιμήσεως καθόσον θεώρησε ότι η προσφεύγουσα ελεγχόταν από πρόσωπο ή οντότητα ως προς τους οποίους έχει αναγνωρισθεί ότι συμμετέχουν, συνδέονται άμεσα ή παρέχουν στήριξη στη διάδοση των πυρηνικών όπλων, κατά την έννοια του άρθρου 20, παράγραφος 1, στοιχείο β′, της αποφάσεως 2010/413 και του άρθρου 23, παράγραφος 2, στοιχείο α′, του κανονισμού 267/2012.

134 Για τους λόγους που εκτέθηκαν στις σκέψεις 123 έως 125 ανωτέρω, το Συμβούλιο δεν έχει την εξουσία να λάβει περιοριστικά μέτρα παρά μόνον εις βάρος προσώπων και οντοτήτων ελεγχόμενων από πρόσωπα ή οντότητες των οποίων τα ονόματα και οι επωνυμίες έχουν αντιστοίχως εγγραφεί σε κατάλογο προσώπων και οντοτήτων υποκείμενων σε περιοριστικά μέτρα, ως πρόσωπα ή οντότητες «αναγνωρισθέντες» ή «ταυτοποιηθέντες» ως συμμετέχοντες, άμεσα συνδεόμενοι ή παρέχοντες στήριξη στη διάδοση των πυρηνικών όπλων.

135 Σε απάντηση γραπτού ερωτήματος του Γενικού Δικαστηρίου (σκέψη 42 ανωτέρω), το Συμβούλιο δέχθηκε ότι, κατά το χρονικό σημείο της εκδόσεως των επιδίκων πράξεων, ούτε η επωνυμία του Ιδρύματος ούτε το όνομα του πνευματικού ηγέτη είχαν εγγραφεί στον επίδικο κατάλογο που περιλαμβάνει τα ονόματα και τις επωνυμίες, αντιστοίχως, των προσώπων ή των οντοτήτων που έχουν επισήμως αναγνωριστεί ή ταυτοποιηθεί ως συμμετέχοντες, άμεσα συνδεόμενοι ή παρέχοντες στήριξη στη διάδοση των πυρηνικών όπλων, κατά την έννοια του άρθρου 20, παράγραφος 1, στοιχείο β′, της αποφάσεως 2010/413 και του άρθρου 23, παράγραφος 2, στοιχείο α′, του κανονισμού 267/2012. Συνεπώς, το Συμβούλιο δεν είχε την εξουσία να εκδώσει τις ως άνω πράξεις, στο μέτρο που εφάρμοζαν στην προσφεύγουσα το κριτήριο του «ελέγχου».

136 Στις επίδικες πράξεις το Συμβούλιο υπέπεσε επομένως σε πλάνη εκτιμήσεως καθόσον εφάρμοσε στην προσφεύγουσα το κριτήριο του «ελέγχου».

137 Συνεπώς, κατά το μέτρο που εφαρμόζουν στην προσφεύγουσα το κριτήριο του «ελέγχου», οι επίδικες πράξεις δεν είναι βάσιμες.

138 Στο μέτρο πάντως που οι επίδικες πράξεις θεμελιώνονται στην εφαρμογή δύο διαφορετικών κριτηρίων, το ένα και μόνο σφάλμα ουσίας δεν αρκεί ώστε να δικαιολογήσει την ακύρωση των εν λόγω πράξεων, κατά την παρατιθέμενη στη σκέψη 113 ανωτέρω νομολογία, κατά την οποία η εκπλήρωση ενός και μόνο κριτηρίου της προβλέπουσας περιοριστικά μέτρα νομοθετικής ρυθμίσεως αρκεί ώστε να δικαιολογήσει την εφαρμογή των μέτρων αυτών.

139 Ειδικότερα, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 90 ανωτέρω, από την παρατιθέμενη στη σκέψη 24 ανωτέρω αιτιολογία των επιδίκων πράξεων προκύπτει ότι οι εν λόγω πράξεις θεμελιώνονται επίσης στην εφαρμογή στην προσφεύγουσα του, διαλαμβανόμενου στο άρθρο 20, παράγραφος 1, στοιχείο γ', της αποφάσεως 2010/413 και στο άρθρο 23, παράγραφος 2, στοιχείο δ', του κανονισμού 267/2012, κριτηρίου της «στηρίξεως προς την Κυβέρνηση του Ιράν» και, ειδικότερα, στο γεγονός ότι η προσφεύγουσα «παρ[έχει] χρηματοπιστωτικές υπηρεσίες στο Ίδρυμα […] και στον όμιλο θυγατρικών μονάδων και εταιριών αυτού».

140 Κατά το μέτρο που, στα δικόγραφά του, το Συμβούλιο αναφέρεται στην εκ μέρους της προσφεύγουσας καταβολή προς το Ίδρυμα «μερισμάτων και πριμ» και, ιδίως, στο γεγονός ότι από το καταστατικό της προσφεύγουσας και από τις οικονομικές καταστάσεις της για την περατωθείσα στις 20 Μαρτίου 2010 φορολογική χρήση, που προσκομίσθηκαν συνημμένως προς το δικόγραφο της προσφυγής, προκύπτει ότι το Ίδρυμα, ως μέτοχος της προσφεύγουσας, λαμβάνει σημαντικά μερίσματα και πριμ, τα επιχειρήματα αυτά δεν μπορούν να ληφθούν υπόψη, καθόσον δεν έχουν σχέση με την ειδική αιτιολογία στην οποία στηρίχθηκαν οι επίδικες πράξεις ώστε να δικαιολογήσουν την εφαρμογή στην προσφεύγουσα του κριτηρίου της «στηρίξεως προς την Κυβέρνηση του Ιράν», δηλαδή ότι αυτή «παρ[έχει] χρηματοπιστωτικές υπηρεσίες στο Ίδρυμα […] και στον όμιλο θυγατρικών μονάδων και εταιριών αυτού».

141 Ειδικότερα, η διανομή από εταιρία μερισμάτων ή πριμ στους μετόχους της δεν μπορεί να εξομοιωθεί προς την εκ μέρους της παροχή προς αυτούς μιας χρηματοπιστωτικής υπηρεσίας. Υπό την προκάλυψη της επιχειρηματολογίας αυτής, το Συμβούλιο επιχειρεί επομένως να επικαλεσθεί στοιχεία διαφορετικά από εκείνα βάσει των οποίων εκδόθηκαν οι επίδικες πράξεις.

142 Η νομιμότητα όμως των προσβαλλομένων πράξεων δεν μπορεί να εκτιμηθεί παρά μόνον υπό το πρίσμα των πραγματικών και νομικών στοιχείων βάσει των οποίων αυτές εκδόθηκαν, το δε Γενικό Δικαστήριο δεν μπορεί να δεχθεί την πρόταση του Συμβουλίου περί αντικαταστάσεως, κατ' ουσίαν, της αιτιολογίας των πράξεων αυτών (βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση της 26ης Οκτωβρίου 2012, Oil Turbo Compressor κατά Συμβουλίου, T-63/12, EU:T:2012:579, σκέψη 29).

143 Συνεπώς, τα επιχειρήματα του Συμβουλίου που θεμελιώνονται στη διανομή μερισμάτων ή πριμ προς το Ίδρυμα δεν μπορούν να ληφθούν υπόψη για τους σκοπούς της εκτιμήσεως της βασιμότητας των επιδίκων πράξεων, καθόσον αυτές εφαρμόζουν στην προσφεύγουσα το κριτήριο της «στηρίξεως προς την Κυβέρνηση του Ιράν».

144 Εν πάση περιπτώσει, το Συμβούλιο επικαλείται απλώς την εκ μέρους της προσφεύγουσας διανομή στο Ίδρυμα μερισμάτων και πριμ, ενώ οι αιτιολογίες των επιδίκων πράξεων αναφέρονται σε χρηματοπιστωτικές υπηρεσίες τις οποίες η προσφεύγουσα παρέχει όχι μόνο στο ίδιο το Ίδρυμα, αλλά και στον «όμιλο θυγατρικών μονάδων και εταιριών» αυτού.

145 Περαιτέρω, στα δικόγραφά του, το Συμβούλιο αναφέρεται στο γεγονός ότι από το καταστατικό της προσφεύγουσας και από τις οικονομικές καταστάσεις της για την περατωθείσα στις 20 Μαρτίου 2010 φορολογική χρήση προκύπτει ότι, ως μέτοχος της προσφεύγουσας, το Ίδρυμα «μετέχει σε σειρά συναλλαγών στις οποίες ενέχεται η [προσφεύγουσα]».

146 Η δε προσφεύγουσα προβάλλει ότι «το Συμβούλιο δεν προσκόμισε καμία βαρύνουσα απόδειξη ότι η [ίδια] παρέσχε προτεραιότητα σε δημόσιο οργανισμό ή σε δημόσια επιχείρηση» και επισημαίνει ότι «τα αριθμητικά στοιχεία [της] και οι εταιρικοί λογαριασμοί [της] επιβεβαιώνουν ότι το σύνολο σχεδόν των [χορηγούμενων από την ίδια] δανείων, πιστώσεων και άλλων υπηρεσιών [της] […] προσφέρονται σε (και χρησιμοποιούνται από) ιδιώτες και επιχειρήσεις στις οποίες έχουν επενδυθεί ιδιωτικά κεφάλαια, και όχι στην κυβέρνηση και σε δημόσιους φορείς» και ότι «οι υπηρεσίες και τα δάνειά [της] […] προσφέρονται σε (και χρησιμοποιούνται από) τη συνήθη πελατεία την οποία αποτελούν ιδιώτες

και επιχειρήσεις και όχι στην κυβέρνηση και στα εθνικά ιδρύματα και επιχειρήσεις», παραπέμποντας συναφώς σε κατάλογο των κύριων πελατών της για το διάστημα από τον Μάρτιο έως τον Νοέμβριο του 2010, τον οποίο προσκόμισε συνημμένως προς το δικόγραφο της προσφυγής.

147 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι το κριτήριο της «στηρίξεως προς την Κυβέρνηση του Ιράν», με το οποίο επεκτείνεται το πεδίο εφαρμογής των περιοριστικών μέτρων προκειμένου να ενισχυθούν οι ασκούμενες στην Ισλαμική Δημοκρατία του Ιράν πιέσεις, αφορά αποκλειστικώς τη δραστηριότητα προσώπου ή οντότητας που, ανεξαρτήτως της αποδείξεως οποιουδήποτε, αμέσου ή εμμέσου, συνδέσμου με τη διάδοση των πυρηνικών όπλων, είναι ικανή, λόγω της ποσοτικής ή ποιοτικής σημασίας της, να ευνοήσει την εν λόγω διάδοση, παρέχοντας στην Κυβέρνηση του Ιράν στήριξη, υπό την μορφή πόρων ή υλικών, χρηματοπιστωτικών ή υλικοτεχνικών διευκολύνσεων, που της προσφέρουν τη δυνατότητα να συνεχίσει τη συγκεκριμένη δραστηριότητα (βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση της 16ης Ιουλίου 2014, National Iranian Oil Company κατά Συμβουλίου, T-578/12, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2014:678, σκέψεις 118 έως 120, 140 και 141). Το κριτήριο της «στηρίξεως προς την Κυβέρνηση του Ιράν» δεν αναφέρεται επομένως σε κάθε μορφή στηρίξεως, όσο ασήμαντη ή συμβολικού χαρακτήρα και αν είναι αυτή, η οποία παρέχεται στην Κυβέρνηση του Ιράν, αλλά μόνο στις μορφές εκείνες στηρίξεως οι οποίες, ως εκ της ποσοτικής ή ποιοτικής σημασίας τους, είναι ικανές να παράσχουν στην εν λόγω κυβέρνηση τη δυνατότητα να συνεχίσει τη διάδοση των πυρηνικών όπλων. Ερμηνευόμενο, υπό τον έλεγχο του δικαστή της Ένωσης, σε συσχετισμό με τον σκοπό που συνίσταται στην άσκηση πιέσεως στην Κυβέρνηση του Ιράν προκειμένου να υποχρεωθεί να παύσει τη διάδοση των πυρηνικών όπλων, το επίδικο κριτήριο οριοθετεί επομένως κατά τρόπο αντικειμενικό μια κατηγορία προσώπων και οντοτήτων που μπορούν να υποβληθούν σε μέτρα δεσμεύσεως κεφαλαίων (βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση της 16ης Ιουλίου 2014, National Iranian Oil Company κατά Συμβουλίου, T-578/12, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2014:678, σκέψη 119).

148 Εν προκειμένω, το Συμβούλιο δεν υποστηρίζει ότι η προσφεύγουσα παρέχει άμεσα χρηματοδοτική στήριξη στην Κυβέρνηση του Ιράν, αλλά ότι παρέχει τέτοια στήριξη «μέσω του Ιδρύματος». Συνακόλουθα, στην αιτιολογία των επιδίκων πράξεων, μολονότι το Ίδρυμα χαρακτηρίζεται ως «μείζων ιρανική παρακρατική οντότητα που ελέγχεται άμεσα από τον πνευματικό ηγέτη», δεν εξομοιώνεται άνευ ετέρου προς την Κυβέρνηση του Ιράν.

149 Μια τέτοια έμμεση εφαρμογή του κριτηρίου της «στηρίξεως προς την Κυβέρνηση του Ιράν» δικαιολογείται, υπό το φως του επιδιωκόμενου από το εν λόγω κριτήριο σκοπού, όπως αυτός υπενθυμίζεται στη σκέψη 147 ανωτέρω, μόνον εφόσον αποδεικνύεται ότι το πρόσωπο ή η οντότητα που ενεργεί ως μεσάζων είτε παρέχει το ίδιο στήριξη προς την Κυβέρνηση του Ιράν, κατά την έννοια του άρθρου 20, παράγραφος 1, στοιχείο γ', της αποφάσεως 2010/413 και του άρθρου 23, παράγραφος 2, στοιχείο δ', του κανονισμού 267/2012, είτε χρησιμοποιείται από την εν λόγω κυβέρνηση ως όργανο για την εξακολούθηση της διαδόσεως των πυρηνικών όπλων.

150 Εν προκειμένω, δεν έχει αποδειχθεί ότι το Ίδρυμα παρέχει στήριξη προς την Κυβέρνηση του Ιράν, κατά την έννοια του άρθρου 20, παράγραφος 1, στοιχείο γ', της αποφάσεως 2010/413 και του άρθρου 23, παράγραφος 2, στοιχείο δ', του κανονισμού 267/2012.

151 Απλώς και μόνον το προβαλλόμενο από το Συμβούλιο γεγονός ότι το Ίδρυμα είναι «μείζων ιρανική παρακρατική οντότητα που ελέγχεται άμεσα από τον πνευματικό ηγέτη» δεν αρκεί ώστε να αποδείξει ότι το Ίδρυμα παρέχει στην Κυβέρνηση του Ιράν στήριξη η οποία, ως εκ της ποσοτικής ή ποιοτικής σημασίας της, είναι ικανή να παράσχει στην εν λόγω κυβέρνηση τη δυνατότητα να εξακολουθήσει τη διάδοση των πυρηνικών όπλων, όπως απαιτεί η παρατιθέμενη στη σκέψη 147 ανωτέρω νομολογία, ή συνιστά όργανο για την εξακολούθηση από την Κυβέρνηση του Ιράν της πολιτικής της διαδόσεως των πυρηνικών όπλων.

152 Εξάλλου, η επωνυμία του Ιδρύματος δεν καταχωρίστηκε από το Συμβούλιο στον επίδικο κατάλογο μεταξύ των προσώπων και των οντοτήτων που έχουν αναγνωριστεί ή ταυτοποιηθεί ως παρέχοντες στήριξη στην Κυβέρνηση του Ιράν, κατά την έννοια του άρθρου 20, παράγραφος 1, στοιχείο γ', της

αποφάσεως 2010/413 και του άρθρου 23, παράγραφος 2, στοιχείο δ′, του κανονισμού 267/2012, ή μεταξύ των προσώπων και των οντοτήτων που συμμετέχουν, συνδέονται άμεσα ή παρέχουν στήριξη στη διάδοση των πυρηνικών όπλων, κατά την έννοια του άρθρου 20, παράγραφος 1, στοιχείο β′, της αποφάσεως 2010/413 και του άρθρου 23, παράγραφος 2, στοιχείο α′, του κανονισμού 267/2012.

153 Τέλος, στο πλαίσιο της παρούσας δίκης, το Συμβούλιο δεν προσκόμισε στοιχεία που να αποδεικνύουν ότι το Ίδρυμα παρέχει στήριξη στην Κυβέρνηση του Ιράν ή ότι συμμετέχει, συνδέεται άμεσα ή παρέχει στήριξη στη διάδοση των πυρηνικών όπλων.

154 Δεν συντρέχουν επομένως εν προκειμένω οι προϋποθέσεις που θα δικαιολογούσαν έμμεση εφαρμογή στην προσφεύγουσα του κριτηρίου της «στηρίξεως προς την Κυβέρνηση του Ιράν» (σκέψη 149 ανωτέρω).

155 Συνεπώς, διαπιστώνεται ότι, στις επίδικες πράξεις, το Συμβούλιο υπέπεσε σε πλάνη εκτιμήσεως καθόσον εφάρμοσε στην προσφεύγουσα το κριτήριο της «στηρίξεως προς την Κυβέρνηση του Ιράν».

156 Ως εκ τούτου, χωρίς να χρειάζεται να διερευνηθεί αν η προσφεύγουσα παρέσχε στο Ίδρυμα χρηματοπιστωτικές υπηρεσίες, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει να γίνει δεκτός και να διαπιστωθεί ότι οι επίδικες πράξεις δεν είναι βάσιμες καθόσον εφαρμόζουν στην προσφεύγουσα το κριτήριο της «στηρίξεως προς την Κυβέρνηση του Ιράν».

157 Οι επίδικες πράξεις πρέπει επομένως να ακυρωθούν ως αβάσιμες.

158 Βάσει των συμπερασμάτων των σκέψεων 131 και 157 ανωτέρω, η υπό κρίση προσφυγή πρέπει να γίνει εξ ολοκλήρου δεκτή και να ακυρωθεί το σύνολο των προσβαλλομένων πράξεων.

Επί των διαχρονικών αποτελεσμάτων της ακυρώσεως των προσβαλλομένων πράξεων

159 Όπως επισήμανε το Συμβούλιο σε απάντηση γραπτού ερωτήματος του Γενικού Δικαστηρίου (σκέψη 42 ανωτέρω), τα αποτελέσματα της εγγραφής της επωνυμίας της προσφεύγουσας στον επίδικο κατάλογο αναστέλλονται, σύμφωνα με το άρθρο 26, παράγραφος 5, της αποφάσεως 2010/413, όπως αυτή τροποποιήθηκε με την απόφαση (ΚΕΠΠΑ) 2015/1863 του Συμβουλίου, της 18ης Οκτωβρίου 2015 (ΕΕ 2015, L 274, σ. 174), που εφαρμόζεται από τις 16 Ιανουαρίου 2016, σύμφωνα με το άρθρο 1 της αποφάσεως (ΚΕΠΠΑ) 2016/37 του Συμβουλίου, της 16ης Ιανουαρίου 2016, σχετικά με την ημερομηνία εφαρμογής της απόφασης 2015/1863 (ΕΕ 2016, L 11 I, σ. 1). Για όσο χρόνο όμως η επωνυμία της προσφεύγουσας παραμένει εγγεγραμμένη στον επίδικο κατάλογο συνεπεία της αποφάσεως 2015/1008 και του εκτελεστικού κανονισμού 2015/1001, η προσφεύγουσα διατρέχει τον κίνδυνο επαναφοράς των ληφθέντων εις βάρος της περιοριστικών μέτρων, σε περίπτωση που η Ισλαμική Δημοκρατία του Ιράν δεν ανταποκριθεί στις δεσμεύσεις που ανέλαβε έναντι της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, της Γαλλικής Δημοκρατίας, του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας, της Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής και της Ρωσικής Ομοσπονδίας, με τη στήριξη του Ύπατου Εκπροσώπου της Ένωσης για Θέματα Εξωτερικής Πολιτικής και Πολιτικής Ασφαλείας, στο πλαίσιο ενός κοινού σχεδίου δράσεως που καθορίζει την ακολουθητέα διαδικασία για την εξεύρεση μιας μακροπρόθεσμης συνολικής λύσεως στο ζήτημα της διαδόσεως των πυρηνικών όπλων.

160 Σχετικά με τον εκτελεστικό κανονισμό 2015/1001, υπενθυμίζεται ότι, βάσει του άρθρου 60, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και κατά παρέκκλιση από το άρθρο 280 ΣΛΕΕ, οι αποφάσεις του Γενικού Δικαστηρίου με τις οποίες ακυρώνεται κανονισμός παράγουν αποτελέσματα μόνον από της λήξεως της προθεσμίας ασκήσεως αναιρέσεως του άρθρου 56, πρώτο εδάφιο, του εν λόγω Οργανισμού ή, αν έχει ασκηθεί αναίρεση εντός της προθεσμίας αυτής, από της απορρίψεώς της.

161 Εν προκειμένω, ο εκτελεστικός κανονισμός 2015/1001 έχει τον χαρακτήρα κανονισμού κατά την έννοια του άρθρου 60, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εφόσον το άρθρο του 2 προβλέπει ότι είναι δεσμευτικός ως προς όλα τα μέρη του και ισχύει άμεσα σε κάθε κράτος μέλος, κατ' αντιστοιχία προς τα αποτελέσματα ενός κανονισμού, όπως αυτά προβλέπονται στο άρθρο 288 ΣΛΕΕ (βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση της 21ης Απριλίου 2016, Συμβούλιο κατά Bank Saderat Iran, C-200/13 P, EU:C:2016:284, σκέψη 121). Συνεπώς, το άρθρο 60, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης έχει πράγματι εφαρμογή ως προς τον εκτελεστικό κανονισμό 2015/1001.

162 Το Συμβούλιο διαθέτει επομένως, σύμφωνα με το άρθρο 60, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, προθεσμία δύο μηνών από της κοινοποιήσεως της παρούσας δικαστικής αποφάσεως, η οποία παρεκτείνεται κατά 10 ημέρες λόγω αποστάσεως, για να άρει τις παραβάσεις που διαπιστώθηκαν σχετικά με τον εκτελεστικό κανονισμό 2015/1001, λαμβάνοντας, εφόσον παρίσταται ανάγκη, νέα περιοριστικά μέτρα εις βάρος της προσφεύγουσας.

163 Σχετικά με την απόφαση 2015/1008, υπενθυμίζεται ότι, βάσει του άρθρου 264, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ, το Γενικό Δικαστήριο μπορεί, εφόσον το κρίνει αναγκαίο, να προσδιορίσει τα αποτελέσματα της ακυρωθείσας πράξεως που θεωρούνται ότι διατηρούν την ισχύ τους. Εν προκειμένω, μια διαφορά μεταξύ της ημερομηνίας ενάρξεως ισχύος της αποφάσεως περί ακυρώσεως του εκτελεστικού κανονισμού 2015/1001 και της ημερομηνίας παύσεως της ισχύος της αποφάσεως 2015/1008 θα μπορούσε να πλήξει σημαντικά την ασφάλεια δικαίου, στο μέτρο που η απόφαση 2015/1008 και ο εκτελεστικός κανονισμός 2015/1001 προβλέπουν την επιβολή στην προσφεύγουσα πανομοιότυπων περιοριστικών μέτρων. Πρέπει κατά συνέπεια να διατηρηθούν σε ισχύ τα αποτελέσματα της αποφάσεως 2015/1008, κατά το μέτρο που αυτή διατηρεί την εγγραφή της επωνυμίας της προσφεύγουσας στον κατάλογο που περιλαμβάνεται στο παράρτημα ΙΙ της αποφάσεως 2010/413, όπως αυτή τροποποιήθηκε με την απόφαση 2010/644, μέχρι την ημερομηνία ενάρξεως ισχύος των αποτελεσμάτων της παρούσας δικαστικής αποφάσεως, καθόσον με αυτή ακυρώνεται ο εκτελεστικός κανονισμός 2015/1001, κατά το μέτρο που διατηρεί την εγγραφή της επωνυμίας της προσφεύγουσας στον κατάλογο που περιλαμβάνεται στο παράρτημα IX του κανονισμού 267/2012 [βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2013, Persia International Bank κατά Συμβουλίου, T-493/10, EU:T:2013:398, σκέψη 129 (μη δημοσιευθείσα) και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].

164 Η εφαρμογή του άρθρου 264, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ δεν αφορά τις λοιπές προσβαλλόμενες πράξεις, εφόσον αυτές έχουν παύσει να παράγουν ενεστώτα αποτελέσματα.

Επί των δικαστικών εξόδων

165 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι το Συμβούλιο ηττήθηκε, πρέπει να καταδικασθεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της προσφεύγουσας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) **Ακυρώνει την απόφαση του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όπως προκύπτει από την κοινοποίηση της 15ης Μαρτίου 2014 προς τα πρόσωπα και τις οντότητες έναντι των οποίων εφαρμόζονται τα περιοριστικά μέτρα τα προβλεπόμενα στην απόφαση 2010/413/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου και στον κανονισμό (ΕΕ) 267/2012 του Συμβουλίου σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν, να διατηρηθεί η εγγραφή της επωνυμίας της Sina Bank στον**

κατάλογο που περιλαμβάνεται στο παράρτημα ΙΙ της αποφάσεως 2010/413/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 26ης Ιουλίου 2010, για περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και για την κατάργηση της κοινής θέσης 2007/140/ΚΕΠΠΑ, όπως αυτή τροποποιήθηκε με την απόφαση 2010/644/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2010, και στο παράρτημα IX του κανονισμού (ΕΕ) 267/2012 του Συμβουλίου, της 23ης Μαρτίου 2012, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και την κατάργηση του κανονισμού (ΕΕ) 961/2010.

2) **Ακυρώνει την απόφαση 2014/776/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 7ης Νοεμβρίου 2014, για την τροποποίηση της απόφασης 2010/413, τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 1202/2014 του Συμβουλίου, της 7ης Νοεμβρίου 2014, για την εφαρμογή του κανονισμού 267/2012, την απόφαση (ΚΕΠΠΑ) 2015/1008 του Συμβουλίου, της 25ης Ιουνίου 2015, για την τροποποίηση της απόφασης 2010/413, και τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 2015/1001 του Συμβουλίου, της 25ης Ιουνίου 2015, για την εφαρμογή του κανονισμού 267/2012, κατά το μέτρο που διατήρησαν την εγγραφή της επωνυμίας της Sina Bank στον κατάλογο που περιλαμβάνεται στο παράρτημα ΙΙ της αποφάσεως 2010/413, όπως αυτή τροποποιήθηκε με την απόφαση 2010/644, ή στο παράρτημα IX του κανονισμού 267/2012.**

3) **Διατηρεί σε ισχύ τα αποτελέσματα της αποφάσεως 2015/1008, όσον αφορά τη Sina Bank, από την ημερομηνία ενάρξεως της ισχύος της μέχρι την ημερομηνία λήξεως της κατά το άρθρο 56, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης προθεσμίας ασκήσεως αναιρέσεως κατά της παρούσας δικαστικής αποφάσεως ή, αν εντός της ως άνω προθεσμίας έχει ασκηθεί αναίρεση κατά της παρούσας δικαστικής αποφάσεως, μέχρι την ημερομηνία απορρίψεως της αναιρέσεως αυτής.**

4) **Καταδικάζει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.**

Kanninen Pelikánová Buttigieg

(υπογραφές)

Περιεχόμενα

Ιστορικό της διαφοράς 2

1. Περιοριστικά μέτρα κατά της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν 2

2. Περιοριστικά μέτρα κατά της προσφεύγουσας 2

Πραγματικά περιστατικά που έλαβαν χώρα μετά την άσκηση της υπό κρίση προσφυγής 5

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων 6

Σκεπτικό 7

1. Επί του παραδεκτού 7

Επί του παραδεκτού του πρώτου αιτήματος, καθόσον με αυτό ζητείται η ακύρωση του παραρτήματος IX του κανονισμού 267/2012, κατά το μέτρο που αυτό αφορά την προσφεύγουσα .. 7

Επί του παραδεκτού του τρίτου αιτήματος 9

2. Επί της ουσίας 10

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, παραβίαση της αρχής του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας και προσβολή του δικαιώματος σε αποτελεσματική δικαστική προστασία 11

Επί της παραβάσεως της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως 11

– Επί της επίδικης αποφάσεως 12

– Επί των επιδίκων πράξεων 14

Επί της παραβιάσεως της αρχής του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας και επί της προσβολής του δικαιώματος σε αποτελεσματική δικαστική προστασία 16

– Επί της επίδικης αποφάσεως 16

– Επί των επιδίκων πράξεων 17

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως 18

Επί της επίδικης αποφάσεως 19

Επί των επιδίκων πράξεων 21

Επί των διαχρονικών αποτελεσμάτων της ακυρώσεως των προσβαλλομένων πράξεων 24

Επί των δικαστικών εξόδων 25